

„Dickhez képest az egész európai avantgárd mozgalom
csak a saját köldökét bámulja egy zsákcáiban.”

Sunday Times

„Ha ötleteket akarsz, Philip K. Dicket olvasd.”

Vector

„Minden munkája döbbenetesen intim, kitárulkozó és nagyon veszélyes.

Korának legszellemesebb science fiction szerzője.

És talán a legijesztőbb is egyben. Félelmei a saját félelmeink,
pontosan úgy kimondva, ahogy mi is kimondanánk őket.”

The Encyclopedia of Science Fiction

„Dick a maga csendes módján komoly irodalmat alkotott népszerű formában,
és ez a létező legnagyobb elismerés.”

Michael Moorcock

„Dicknél következetesebben senki nem alkotott ennyi mesterművet.”

John Brunner

„Dick a sci-fi kultikus alakja.”

The Washington Post Book World

„Száz év múlva Philip K. Dicket a huszadik század második felének
legnagyobb írójaként tartják majd számon.”

Norman Spinrad

„Ami Kafka volt a huszadik század első felének, az Philip K. Dick a másodiknak.”

Art Spiegelman

„Dick olyan messzire merészkedik el hipotézisek terén,
ameddig a leghajmeresztőbb ötletekkel előálló filozófusok sem mertek.”

Paár Tamás

„Ha össze kéne foglalnom egyetlen szóban,
mit jelent nekem Dick munkássága, az a rajongás lenne.”

Nagy Norbert

„Remek írónak tartom PKD-t, mert olyan dolgokkal szembesít,
olyan gondolatokat ébreszt, amik bennem is felvetődnek,
de magamtól gyáva vagyok velük szembenézni. Vele – ha apránként is, de – sikerül.”

Fejes Csilla

„Philip K. Dick történetei örökre beégnek az ember agyába (mások szerint a lelkébe),
beépülnek a gondolkodásmódunkba,
megváltoztatnak minket, és szerves részévé válnak annak, akik vagyunk.”

Rinyu Zsolt

A szerző eddig megjelent művei az Agave Könyvek gondozásában:

Az ember a Fellegvárbán
Palmer Eldritch három stigmája
Kizökkent idő
Ubik
VALIS
Figyel az ég
Kamera által homályosan
Álmodnak-e az androidok elektronikus báránnyokkal?
Időugrás a Marson
Csordulj könnyem, mondta a rendőr
Az Alfa hold klánjai
Dr. Vérdíj
Várjuk a tavalyi évet
Galaktikus cserépgyógyász
Istenek inváziója
Szabad Albemuth Rádió
Visszafelé világ
Csúszkáló valóságok
A Titán játékosai
Az elektromos Lincoln
Timothy Archer lélekvándorlása
A Frolix-8 küldötte
Egy megcsúszott lélek vallomásai
Az utolsó szimulákrum
A halál útvesztője

Novelláskötetek:

Lenn a sivár Földön
Már megint a felfedezők

PHILIP K. DICK

EMLÉKMÁS



agave
könyvek

Philip K. Dick: Twelve Short Stories

Minority Report, Copyright © 1956 (TBC)
Second Variety, Copyright © 1953 (TBC)
We Can Remember It for You Wholesale, Copyright © 1966 (TBC)
Faith of Our Fathers, Copyright © 1967 (TBC)
The Turning Wheel, Copyright © 1954 (TBC)
Adjustment Team, Copyright © 1954 (TBC)
A Game of Unchance, Copyright © 1964 (TBC)
Precious Artifact, Copyright © 1964 (TBC)
Prominent Author, Copyright © 1954 (TBC)
Preserving Machine, Copyright © 1953 (TBC)
Progeny, Copyright © 1954 (TBC)
Human Is, Copyright © 1955 (TBC)
All rights reserved.

Hungarian translation © Galamb Zoltán, Gálvölgyi Judit, Pék Zoltán, Szántai Zsolt, Szenté Mihály

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Philip K. Dick, Selected Stories of Philip K. Dick. Pantheon, New York, 2002

Philip K. Dick, A Handful of Darkness, Rich Cowan, 1955

Philip K. Dick, Startling Stories, Winter, 1955

Fordította: Galamb Zoltán, Gálvölgyi Judit, Pék Zoltán, Szántai Zsolt, Szenté Mihály

ISBN: 978 61 5552 292 5

Agave Könyvek

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője

A kötetet tervezte: Kuszko Rajmund

A borítót tervezte: Faniszló Ádám

Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán

Szerkesztő: Vas Annamária

Korrektor: Molnár Berta

Készült: az Aduprint Kft. nyomdájában, Budapesten, 2016-ban

Felelős vezető: Tóth Béláné ügyvezető igazgató

Műfaj: science fiction

TARTALOMJEGYZÉK

Emlékmás	7
(We Can Remember It for You Wholesale) <i>Szente Mihály</i>	
Prominens szerző	41
(Prominent Author) <i>Pék Zoltán</i>	
Sorsügynökség	63
(Adjustment Team) <i>Gálvölgyi Judit</i>	
Az utód	95
(Progeny) <i>Pék Zoltán</i>	
Különvélemény	117
(The Minority Report) <i>Szántai Zsolt</i>	
A Megőrzőgép	169
(Preserving Machine) <i>Pék Zoltán</i>	
Második változat	181
(Second Variety) <i>Szántai Zsolt</i>	
Szuvenír	245
(Precious Artifact) <i>Pék Zoltán</i>	

Apáink hite	265
(Faith of Our Fathers) <i>Galamb Zoltán</i>	
Hazardjáték	309
(A Game of Unchance) <i>Pék Zoltán</i>	
A sors kereke	333
(The Turning Wheel) <i>Gálvölgyi Judit</i>	
Mi az ember?	359
(Human Is) <i>Pék Zoltán</i>	

EMLÉKMÁS

Felébredt, és a Marsra vágyott. *A völgyek!* – villant át az agyán. – *Mi lehet ahhoz fogható, hogy valaki azok között a völgyek között kóborol?* Miközben lassan magához tért, hullámokban borította el a vágyódás. Mire felébredt, hatalmába kerítette az álom és a sóvárgás. Szinte érezte maga körül a másik világ minden mást háttérbe szorító jelenlétét; a másik világét, melyet csak a kormányzat ügynökei és magas rangú tisztviselői láthattak. Hogy egy hozzá hasonló hivatalnok valaha is eljusson oda? Annak nulla a valószínűsége.

– Most akkor felkelsz, vagy nem? – kérdezte Kirsten álmosan, majd nagyot nyújtózkodott. – Ha felkelsz, kérj nekem egy jó forró kávé!

– Rendben – bólintott Douglas Quail, majd mezítláb kislattyogott a konyhába. Kötelességtudóan megnyomta a „forró kávé” gombot az automata készüléken, majd leült a konyhaasztalhoz, és előhúzott egy kis sárga dobozkat, amely kiváló minőségű Dean Swift tubákot tartalmazott. Lenyűnözten felszippantott egy adagot; a Beau Nash keverék kissé csípte az orrát, szájpadrólása pedig égni kezdett, de nem bírta ellenállni a kísértésnek, és felszippantott még egy keveset. Az anyag felébresztette a testét, azonkívül szabadjára engedte álmait, éjszakánként kísértő vágyait, csapongó sóvárgását. A fűszeres keverék valószerűvé varázsolt mindent.

– Egyszer eljutok oda – mondta magának. – Mielőtt meghalok, látni fogom a Marsot.

Ez természetesen lehetetlen volt, e fájó gondolat még álmodozás közben is ott motoszkált tudata mélyén. Kora reggel, ahogy felesége készülődésének túlságosan is evilági neszeit hallgatta, úgy érezte, minden összeesküdött ellene, hogy arra emlékeztesse, ki is ő valójában. *Egy szárnalmas, kispénzű hivatalnok* – figyelmeztette magát keserűen. Kirsten is mindent elkövetett, hogy naponta legalább egyszer eszébe juttassa ezt aényt, és még csak nem is hibáztatta emiatt az asszonyt. A felesége dolga volt, hogy lehúzza őt a földre. *Le a Földre* – gondolta, és felnevetett. A kifejezést tökéletesen helytállónak érezte.

– Mitől érzed ilyen jól magad? – kérdezte az asszony, mikor berobogott a konyhába; élénk rózsaszín köntöse összevissza csapkodott mögötte a levegőben. – Fogadjunk, hogy egy álmról van szó! Állandóan ezek töltik meg a fejedet.

– Igen – biccentett, és kinézett a konyhaablakon. Az utcán légpárnás kocsik száguldoztak, a járdákon fáradt tekintetű emberekből álló tömeg áramlott. Még néhány perc, és ő is részévé válik ennek a masszának. Mint mindig.

– Fogadni mernék, hogy valami nőről van szó – vágta oda a felesége egy lesújtó pillantás kíséretében.

– Dehogy! – válaszolta Quail. – Egy istenről. A háború istenéről. Csodás kráterei voltak, melyek mélyén mindenféle bámulatos létforma élt.

– Hallgass ide! – Kirsten leguggolt mellé, könyökével a konyhaasztalra támaszkodott, és nagyon komolyan kezdett beszélni; a nyereség egy időre eltűnt hangjából. – Az óceán fenéke, a *mi* óceánunk fenéke sokkal, de sokkal gyönyörűbb. Ezt te is tudod, mindenki tudja. Kiveszünk egy hét szabadságot, kibérelünk két mesterségeskopolyú-készletet, lemerülünk az óceán mélyére, és ott pihenünk az egyik, egész évben nyitva tartó

üdülőtelepen. Ráadásul... – Az asszonyból hirtelen kirobbant: – Nem is figyelsz rám, pedig nem ártana! Vannak dolgok, amik sokkal jobbak a te megrögzött, kényszeres álmodozásaidnál, hogy a Marsra akarsz menni, de még csak meg sem hallgatsz, ha ezekről beszélek! – Hangja élesen csattant. – Az isten szerelmére, Doug! A vesztedbe rohansz! Mi lesz így veled?

– Megyek dolgozni – jelentette ki Quail, és felállt. A reggeliről el is feledkezett. – Ez lesz velem.

Felesége résnyire szűkült szemmel méregette.

– Egyre rosszabb állapotba kerülsz. Egyre jobban belemerülsz ebbe. Napról napra fanatikusabb vagy. Hová vezet ez az egész?

– A Marsra – mondta Doug halkán, majd kinyitotta a gardrőbszekrény ajtaját, hogy elővegyen egy tiszta inget.

Miután kiszállt a taxiból, Douglas Quail lassan végigsétált három gyalogjárón, melyeken egyaránt sűrű hullámokban áradt a tarkabarka embertömeg. Megállt a modern, csábítón hívogató ajtó előtt, és bár akadályozta a kora reggel erős gyalogosforgalmát, figyelmesen elolvasta a csalogató, élénk neofeliratot. Nemrégiben hosszan tanulmányozta, de ilyen közről még sosem látta. Ez az alkalom lényegesen eltért a korábbiaktól. Amit most készül tenni, az valami egészen más lesz. Valami, aminek előbb-utóbb meg kellett történnie.

REKAL INCORPORATED

Ez lenne a válasz? Végül is egy illúzió – nem számít, mennyire meggyőző – nem más, mint illúzió. Legalábbis, ha tárgyilagosan szemléljük. Ha viszont elfogultan, akkor pontosan az ellentettje.

Akárhogy is áll a dolog, találkozni fog valakivel. Méghozzá öt percen belül.

Vett egy mély lélegzetet az enyhén szennyezett chicagói levegőből, majd átsétált a szédítően csillogó, több réteg krómmal befuttatott kapun, és egyenesen a recepciós pulthoz lépdelt.

A roppant csinos, fedetlen keblű szőkeség tisztán csengő, kellemes hangon köszöntötte:

– Jó reggelt, Mr. Quail!

– Igen – biccentett –, azért jöttem, hogy részt vegyek a Rekal egyik kurzusán. De azt hiszem, ön már tud erről.

– Nem rekal, hanem recall, mint emlékezet – javította ki a recepciós hölgy. Felkapta a vidfon kagylóját, vállhajlatába szorította, megnyomott néhány billentyűt a pulton, és beleszólt: – Mr. Quail megérkezett, Mr. McClane. Beengedhetem? Vagy túl korán van még?

„Prsz bengsgfgh mr vrom” – Quail csak ennyit hallott a vonal túlsó feléről érkező hangokból.

– Igen, Mr. Quail – mosolygott rá a nő –, kérem, fáradjon be! Mr. McClane már várja önt.

Ahogy bizonytalan léptekkel elindult, a recepciós lány még utánaszólt:

– D szoba, Mr. Quail. Itt rögtön jobbra.

Néhány tétova pillanatig úgy érezte, eltévedt, de aztán megtalálta a keresett szobát. Az ajtó nyitva állt, odabent egy hatalmas, eredeti díófa íróasztal mögött középkorú, derűsnek tűnő férfi ült. A legújabb divat szerinti, marsi békák bőréből készült öltönyt viselt. Quail a ruhát megpillantva azonnal rájött, hogy a megfelelő embert választotta.

– Foglaljon helyet, Douglas! – szólt oda neki McClane, és húsos kezével az íróasztallal szembe fordított fotel felé intett. – Szóval a Marsra szeretne utazni. Hát ez igazán remek!

Quail leült, meglehetősen feszültnek érezte magát.

– Nem vagyok biztos abban, hogy a dolog megéri az árát. Nagyon sokba kerül, és amennyire én látom, valójában semmit sem kapok a pénzemért – közölte kétségeit.

Majdnem annyiba kerül, mint egy valódi utazás – gondolta.

– Kézzelfogható bizonyítékai lesznek arról, hogy ott járt – jelentette ki nyomatékosan McClane. – Minden bizonyítékot megkap, amire szüksége lehet. Megmutatom, miről beszélek. – Azzal beletúrt lenyűgöző íróasztalának egyik fiókjába.

Belenyúlt egy műanyag dossziéba, és előhúzott egy kisméretű, élénk színű kartonpapírcsíkot, majd felmutatta:

– A menetjegye ellenőrző szelvénye. Bizonyítja, hogy odautazott, és vissza is tért.

Quail érdeklődve nyújtogatta a nyakát.

– Aztán a képeslapok – mutatta fel a vékony köteget, majd szétterítette az ügyfél orra előtt a négy darab, háromdimenziós képből álló sorozatot. – Filmfelvételek, melyeket ön készített a Mars nevezetességeiről egy helyben bérelt kamerával. – Ezen tárgyakat is odamutatta Quailnek. – Azok nevei, akikkel találkozott odafenn, továbbá kétszáz kreditpont értékű ajándék, melyek a jövő hónap folyamán érkeznek majd meg a Marsról. Ezenfelül az útlevel, valamint az egészségügyi könyvecskéje, melyben fel vannak sorolva a vakcinák, amelyekkel az utazás előtt oltották be.

Lelkes pillantást vetett ügyfelére.

– Ön úgy fogja tudni, hogy részt vett egy bolygóközi utazáson, ezt teljesen biztosra veheti. Miránk nem fog emlékezni; sem rám, sem arra, hogy valaha is itt járt. Ez az egész az ön elméjében valódi utazásként fog élni, ezt garantálni tudjuk. Két teljes hét emléke, a legapróbb részletekig kidolgozva. Ne felejtse el: ha valaha is kétségek merülnek fel önben, hogy valóban részt vett-e egy méregdrága Mars-utazáson, jöjjön vissza hozzánk, és a teljes árat visszatérítjük önnek. Megfelel ez így?

– De a valóságban nem utazom a Marsra! – akadékoskodott Quail. – Nem fogok odautazni, és nem számít, hogy milyen bizonyítékokkal látnak el. – Vett egy mély, tétovázó lélegzetet. – És sosem voltam az Interplan titkos ügynöke.

Lehetetlennek tűnt számára, hogy a Rekal Incorporated extravalós agyi implantátuma működni fog, dacára a reklámoknak, és annak, amit az emberek beszéltek.

– Mr. Quail – mondta türelmesen McClane –, ahogy azt már a hozzánk írott levelében világosan kifejtette, önnek semmi lehetősége, a leghalványabb esélye sincs, hogy valaha is eljusson a Marsra. Nem engedheti meg magának, és ami még fontosabb, soha nem lesz magából az Interplan titkos ügynöke, sem pedig bárki más. Vállalatunk ajánlata az egyetlen módja annak, hogy megvalósítsa, khm... élete álmát. Igazam van, uram? Ön nem lehet azzá, ami lenni szeretne, a valóságban nem tudja elérni a vágyait. De mi segíthetünk önnek, ezt teljes biztonsággal állíthatom. Ami az árat illeti, szerintünk méltányos, és garantálhatom, hogy nincsenek benne rejtett, valótlán költségek. – McClane hátradőlt székében, és bátorítón mosolygott.

– Valóban olyan meggyőző egy extravalós emlék? – kérdezte Quail.

– Több mint valós, uram. Ha valóban elutazna a Marsra az Interplan ügynökeként, az utazás nagy része egyszerűen kiesne a memóriájából, egy idő után elfelejtené a részleteket. A valós emlékezettel, azaz egy adott személy életének főbb eseményeiről szóló eredeti emlékeivel kapcsolatos elemzéseink kimutatták, hogy a különféle részletek nagyon gyorsan elvesznek a vizsgált személy számára. Még hozzá örökre. Az általunk ajánlott csomaggal olyan mélyre ágyazzuk be az emlékeket, hogy sosem felejtí el őket. A csomagot, melynek betáplálása alatt ön komatózus állapotban lesz, magas szinten képzett szakértőink állították össze, akik éveket töltöttek a Marson. Minden egyes esetben a legutolsó betűig ellenőrzött részle-

tekről van szó. Ami azt illeti, meglehetősen könnyű extravalós rendszert választott. Ha a Plútóra vágyna, vagy ha a Belső Bolygóövezet Császára szeretne lenni, akkor sokkal nehezebb dolgunk lenne, és persze egy ilyen beültetés ára is lényegesen magasabb.

Quail a kabátzsebébe nyúlt a tárcája után.

– Rendben. Egész életemben erre vágytam, és tudom, hogy a valóságban sosem leszek képes véghezvinni. Ezért úgy vélem, bele kell törődnöm ebbe.

– Ne így gondolkodjon! – szólt rá McClane szigorúan. – Ön nem a második legjobb megoldást választja. A valódi emlék, a maga elhomályosult töredékeivel és hiányosságaival, nem beszélve az időközben kialakuló torzulásokról, nos, az a második legjobb megoldás.

Átvette a pénzt, majd megnyomott egy az íróasztalába épített gombot. Néhány pillanaton belül kinyílt az ajtó, és két erőteljes felépítésű férfi sietett be a szobába.

– Rendben, Mr. Quail. Rövidesen úton lesz a Mars felé, mint az Interplan titkos ügynöke.

McClane felállt, megkerülte az íróasztalt, és megrázta Quail idegesen reszkető, nyirkos kezét.

– Vagy inkább máris útnak indult. Ma délután tizenhat óra harminckor érkezik vissza a Terrára. A taxi a lakása előtt teszi ki, és garantálom, sosem fog emlékezni arra, hogy engem látott, vagy arra, hogy valaha is itt járt. Sőt, a pusztá létezésünkről sem lesz tudomása.

Quail szája kiszáradt az idegességtől, miközben a technikusok nyomában ballagva maga mögött hagyta az irodát. A folytatás most már rajtuk múlik.

Valóban azt fogom hinni, hogy jártam a Marson? – töprengett. – *Hogy sikerült megvalósítanom életem álmát?* Tudata mélyén motoszkált egy különös, homályos megérzés, hogy valami balul fog elsülni. De hogy mi, arról sejtelve sem volt.

Várnia kell, és előbb-utóbb megtudja.

A McClane asztalán álló, az irodáját a műveleti helyiséggel összekötő interkom halkán felberregett, és megszólalt egy hang:

– Uram, Mr. Quail már altatásban van. Óhajtja személyesen ellenőrizni, vagy folytassuk a műveletet?

– Rutin beavatkozás – jelentette ki McClane. – Folytassák, Lowe, nem hinném, hogy problémába ütköznénk.

Egy másik bolygóra való utazásról szóló mesterséges emlékek beültetése – a csekélységnek számító titkos ügynöki szereppel együtt vagy nélküle – monoton rendszerességgel fordult elő a vállalat munkatervében.

Egyetlen hónapban – számítgatta McClane fintorogva – vagy húszat végzünk ezekből. Lassan a nem valós bolygóközi utazás tartja el a céget.

– Ahogy óhajtja, Mr. McClane – csendült Lowe hangja, majd az interkom elcsendesedett.

Az iroda hátsó, boltíves részére széles, magas polcokat zsúfoltak, melyeken nagyméretű, vastag papírból készült borítékok sorakoztak. McClane odalépett a polcokhoz, és nekilátott, hogy előkerítse a Hármas – ez volt a Mars-utazás – és a Hatvankettes csomagot, ami az Interplan titkos ügynök anyagát rejtette. Megtalálta a keresett csomagokat, és visszatért íróasztalához. Kényelmesen elhelyezkedett a magas támlájú forgószékekben, s az asztalra öntötte a borítékok tartalmát. Ezeket a tárgyakat Quail lakásában fogják elhelyezni, mialatt a technikusok a hamis emlékek beültetésével foglalatoskodnak.

Egy olcsó kézfegyver – méregette McClane. – Ez a legnagyobb tárgy, és persze ez kerül a legtöbbbe. Aztán egy tableta méretű adóvevő, melyet az ügynök könnyedén lenyelhet, ha elkapják. Kódkönyv, amely megdöbbenően hasonlít az eredetire. A cég által előállított másolatok nagyon pontosan utánozták a valódi dolgokat, és amennyire csak lehetséges volt, az Egyesült Államok hadseregénél rendszeresített darabokról mintázták őket. Apró, különös holmik, melyeknek nem lesz különösebb jelentőségük, de ezeket

is beleszövik Quail képzeletbeli utazásának álomszerű szövetébe, és egybe-
 esnek majd emlékképeivel: egy kettétört, ősrégi ezüst ötvencentes, továb-
 bá néhány hibásan lejegyzett idézet John Donne prédikációiból. Ezek
 mindegyikét külön-külön írták le áttetsző, fátolvékony papírfecnikre.
 Néhány, marsi bárokban kapható gyufásdoboz, egy rozsdamentes kanál,
 melyre a Dome-Mars National Kibbuzim tulajdona feliratot gravírozták,
 egy tekercs szigetelőszalag, melyet...

Felberregett az interkom.

– Sajnálom, hogy megzavarom Mr. McClane, de valami különös dolog
 történik ideát. Talán mégiscsak az lenne a legjobb, ha idejönne. Quail már
 mélyen alszik, kiválóan reagált az álomkoktétra. Teljesen öntudatlan és
 fogékony. Viszont...

– Mindjárt ott leszek. – McClane ösztönei veszélyt jeleztek. Azonnal
 kisetett az irodájából. Néhány pillanat múlva megjelent a műveleti helyi-
 ségben.

Douglas Quail egy steril lepedővel letakart ágyon feküdt, lassan és
 egyenletesen lélegzett. Szeme félig nyitva volt. Arcvonásai, valamint meg-
 megrebbenő szemhéja alapján arra lehetett következtetni, hogy ugyan
 halványan – nagyon halványan –, de tudatában van a két technikus je-
 lenlétének, és immár McClane-ét is érzékeli.

– Nincs hely, ahová beférnének a hamis memóriasablonok? – McClane
 nem várt a válaszra, hirtelen ingerültség fogta el. – Egyszerűen csak dob-
 janak ki két hetet valahonnan. Ez az ember valami egyszerű hivatalnok,
 a Nyugati Part Beutazási Ügynökségénél dolgozik. Ez egy kormány-
 zati szervezet, úgyhogy tavalý biztos kivett két hét szabadságot. Azt a
 memóriaterületet nyugodtan felhasználhatják.

Az apró, jelentéktelen részletek bosszantották. És mindig is bosszantani
 fogják.

– A probléma – vetette oda Lowe élesen – valami egészen más.

Az ágy fölé hajolt, és Quailhez intézte szavait.

– Mondja el Mr. McClane-nek is, amit az előbb nekünk mondott! – Azzal McClane-hez fordult. – Figyeljen!

A hanyatt fekvő férfi szürkészöld szeme teljesen kinyílt, és McClane arcára fókuszált. *A szeme* – állapította meg McClane feszengve – *elszántan, keményen csillog*. Volt benne valami fényes, szervetlen villódzás, amitől úgy nézett ki, mint a folyó sodrása által lekoptatott féldrágakő. Nem tetszett neki az, amit látott. A szempár túl jeges fényben ragyogott.

– Most mégis mit akarnak csinálni? – kérdezte Quail nyersen. – Ha már egyszer leleplezték? Tűnjenek el innen, mielőtt szétverem a fejüket!

Egy feszült pillanatig McClane arcát tanulmányozta, majd odaszólt neki.

– Különösen a magáét! – folytatta. – Maga a felelős ezért az akcióért!

– Mennyi időt töltött a Marson? – kérdezte Lowe.

– Egy hónapot – válaszolta Quail kelletlenül.

– És milyen célból járt ott? – faggatta tovább a férfi.

A késpenge vékonyságú ajkak megrándultak. Quail ránézett a kérdezőre, de egyetlen szót sem szólt. Végül lassan, elnyújtott hanghordozással beszélni kezdett; szavaiból csöpögött a gyűlölet és az ellenséges érzés.

– Az Interplannek dolgoztam, ahogy már mondtam. Maguk minden szavamat rögzítik, ugye? Játssza csak le a videoszalagokat a főnökének, engem meg hagyjon békén!

Lehunyta szemét, a kemény, jeges ragyogás megszűnt. McClane idegein azonnal végigsöpört a megkönnyebbülés.

– Ez egy kemény fickó – mondta halkan Lowe.

– Nem lesz az – jelentette ki McClane –, miután elintézzük, hogy elveszítse ezt a memóriáláncolatot. Olyan szelíd lesz, mint amikor besétált hozzánk.

– Szóval ezért akart *annyira* a Marsra utazni – ezeket a szavakat Quailhez intézte.

A páciens megszólalt, de a szemét ezúttal nem nyitotta ki.

– Én soha nem akartam a Marsra menni. Engem úgy választottak ki. Jelentkeztem, kijelöltek, így hát odamentem. Muszáj volt. Ó, persze nem tagadom, kíváncsi is voltam rá ki ne lett volna az?

Megint kinyitotta szemét, és a három férfit méregette, különösen McClane vonásait tanulmányozta figyelmesen.

– Alighanem a szérum tette, amit beadtak nekem. Olyan dolgok idéztek fel bennem, amelyekre korábban egyáltalán nem emlékeztem.

Látszott rajta, hogy erősen gondolkodik.

– Kirsten jár a fejben – morogta, félig magának, félig a hallgatóságának. – Vajon ő is benne van? Egy Interplan-összekötő tuti rajtam tartotta a szemét, hogy biztosak lehessenek abban, sosem térnek vissza az emlékeim. Nem csoda, ha folyton gúnyolódott velem, hogy oda akarok menni.

Finoman elmosolyodott. A mosoly – az összefüggések megértésének szóló mosoly – szinte azonnal el is tűnt arcáról.

– Kérem, higgyen nekem, Mr. Quail! – mondta McClane. – Teljesen véletlenül botlottunk bele ebbe a dologba. A mi munkánk során...

– Hiszek önnek – szakította félbe Quail. Fáradtnak látszott, a kábító-nyugtató keverék egyre mélyebbre és mélyebbre húzta őt a feneketlen, sötét öntudatlanságba. – Hol mondtam ki, hogy voltam – beszéde mormolássá halkult – a Marson? Nehéz felidézni! Azt tudom, hogy szerettem volna látni, akárcsak mindenki más. De én – hangja elcsuklott –, de én csak egy hivatalnok vagyok, egy jelentéktelen senki.

Lowe felegyenesedett, és odaszólt a főnökének.

– Mesterséges memóriaimplantátumot akart, ami történetesen egybevág az utazással, melyen a valóságban is részt vett. És egy mesterséges okot is akart, ami valójában a valódi ok. Az igazat mondtam! Nem lehet másképp, hiszen az álomkóktél hatása alatt áll. Az az utazás nagyon élénken él az elméjében, legalábbis altatásban. De úgy tűnik, más körülmények között

nem idéződik fel benne. Valaki, talán egy kormányzati laboratóriumban tisztára törölte a tudatos emlékeit. Csak azt tudja, hogy a Mars-utazás valami különös jelentőséggel bír az életében, és ugyanilyen fontos számára a titkos ügynöki szerep is. Ezt nem tudták kitörölni. Ez ugyanis nem emlék, hanem egy vágy, kétségkívül ugyanaz a vágy, ami arra készítette, hogy önként vállalkozzon a küldetésre.

Keeler, a másik technikus megkérdezte McClane-t:

– Mit csináljunk? Ráültessünk egy hamis memóriasablont a valós emlékre? Nem lehet megmondani előre, hogy mi lesz az eredménye. Lehet, hogy emlékezni fog valami eredeti, igazi utazásra is, és az emlékszavar pszichotikus örvénybe taszíthatja. Két, egymással ellentétes dolgot kell a fejében hordoznia egy időben: hogy volt a Marson, és hogy nem volt. Hogy ő egy igazi Interplan-ügynök, és hogy nem az. Azt hiszem, nem kéne beültetnünk a hamis memóriaimplantátumot. Ébresszük fel, és küldjük haza! Ez veszélyes játék!

– Egyetértek – bólintott McClane. Egy gondolat merült fel benne. – Meg tudja jósolni, hogy mire fog emlékezni, ha visszanyeri az eszméletét?

– Lehetetlenség – csóválta a fejét Lowe. – Most már valószínűleg lesz valami halvány, ködös, zavaros emléke az igazi útról. Valószínűleg erős kétségei lesznek az utazás valódiságát illetően. Feltehetően úgy véli majd, hogy a mi programozásunk csúszott félre. És emlékezni fog arra, hogy itt járt. Ez nem törlődik, hacsak nem óhajtja ön, Mr. McClane, hogy töröljük.

– A lehető legkevesebb felfordulást akarom – közölte McClane. – Valamennyiünknek az lesz a legjobb. Semmi szükségünk további örültségekre. Éppen elég örültek voltunk... vagy talán csak szerencsétlenek... mikor lelepleztünk egy Interplan-kémet, aki olyan tökéletes álcát épített fel, hogy még maga sem volt tisztában azzal, ki is ő valójában.

Minél előbb eltűnik ez a Douglas Quail nevű férfi az életükből, annál jobb.

- Azért elhelyezzük a lakásán a Hármas és Hatvankettes csomagot?
- kérdezte Lowe.
- Szó sem lehet róla! – rázta meg a fejét McClane. – És a pénze felét is visszatérítjük.
- A felét? Miért a felét?
- Jó kompromisszumnak tűnik – magyarázta McClane után.

Amikor a taxi megállt lakása előtt, Chicago egyik külső lakónegyedében, Douglas Quail agyán átvillant a gondolat: *az már egyszer biztos, hogy jó visszajönni a Terrára.*

Az egy hónapos, Marson töltött időről szóló emlékei kezdtek meginogni. Csak néhány mély, tátongó kráterről maradtak emlékképei, valamint a hegyeket pusztító-morzsoló, örökös erózióról, annak erejéről, és az őt magát mozgató erőkről. Néhány homályos kép kavargott elméjében a por világából, ahol ritkán történik jelentős esemény, ahol a nap java része a hordozható oxigénellátó készülék ellenőrzésével és ismételt ellenőrzésével telik. És felidéződött benne néhány marsi létforma: az igénytelen és egyszerű, szürkésbarna kaktuszok, valamint a magas vastartalmú vörös földben élő rozsdagiliszták.

Ami azt illeti, elhozta magával a marsi élővilág néhány haldokló példányát, bár több vámvizsgálaton is át kellett csempésznie. Végso soron nem jelenthettek fenyegetést, úgysem éltek túl a Föld sűrű atmoszféráját.

A kabátzsebébe nyúlt, a marsi rozsdagilisztákat rejtő fémhenger után kutatott... és egy boríték akadt a kezébe.

Előhalászta, kinyitotta, és megzavarodva fedezte fel, hogy ötszázhetven kreditet tartalmaz, kis címletekben.

Ez hogyan került hozzám? – tette fel magának a kérdést. – *Mégsem költöttem el az összes pénzem az úton?*

A pénzzel együtt egy papírcetlit is kiemelt a borítékból, melyen az alábbi felirat szerepelt:

„A díj felét visszatérítettük. McClane”. Aztán a dátum. *A mai dátum* – ismerte fel döbbenten.

– Emlék – mondta ki hangosan.

– Emlék mi, uram vagy hölgyem? – kérdezte a taxi robotsofőrje tiszteltteljesen.

– Van telefonkönyve? – kérdezte Quail.

– Természetesen, uram vagy hölgyem.

Quail orra előtt felnyílt egy, a sofőrülés háttámlájába épített kis ajtócska, és a Cook kerület mikrofilmre rögzített telefonkönyve csúszott ki rajta, a mikrofilmolvasóval együtt.

– Olyan furcsa volt az egész – morogta, miközben átlapozta a telefonkönyv Arany Oldalait. Félelem töltötte el, még hozzá mindent betöltő félelem. – Ez az. Meggondoltam magam, máshová akarok menni. Vigyen engem a Rekal Incorporatedhez!

– Máris, uram vagy hölgyem, ahogy kívánja – mondta udvariasan a sofőr. A taxi a következő percben már az ellenkező irányba robogott.

– Használhatom a telefonját?

– A vendégem rá – közölte a sofőr, azzal kinyílt egy másik, kisméretű ajtó, és egy fényes, Újbirodalom 3D színes vidfon jelent meg.

A saját lakását hívta fel. Egy pillanattal később Kirsten miniatűr, de ijesztően realisztikus képével találta szemben magát.

– Voltam a Marson! – jelentette be a feleségének köszönés helyett.

– Te részeg vagy! – rándult az asszony ajka megvetően. – Vagy valami annál is rosszabb.

– A lelkemre esküszöm!

– Mikor voltál? – kérdezte Kirsten.

– Nem tudom... – Kissé összezavarodott. – Azt hiszem, csak szimulált utazás volt. Egy olyan mesterséges extravalóságos ízé vagy mifene segítségével. Nem számít.

– Részeg vagy! – ismételte Kirsten megvetően, és bontotta a vonalat.

Quail felnézett, érezte, hogy arcát elönti a pír. *Mindig ugyanaz a hangsúly* – mondta hevesen magának. – *Mindig azok a csípős visszavágások, mintha ő mindent tudna, én meg semmit. Micsoda egy házasság!* – gondolta letörten.

Egy pillanattal később a taxi megállt a járdaszegély mellett, egy modern, nagyon vonzó, rózsaszín épület előtt, amely felett fénylő neonbetűk hirdették:

REKAL INCORPORATED

Az elegáns, deréktól felfelé meztelen recepciós lány egy másodpercre meghökkent, de máris összeszedte magát, és felvillantotta vonzó mosolyát.

– Ó, üdvözlöm, Mr. Quail! – ragyogott idegesen. – H-hogy van? Elfelejtett valamit?

– Vissza akarom kapni a pénzem többi részét is! – mondta határozottan.

A recepciós hölgy végre visszazökkent a szokásos kerékvágásba.

– Pénzt? Attól tartok, téved, Mr. Quail. Itt járt, hogy beszélgessen egy extravalós utazás lehetőségeiről, de – felvonta sima, fehér vállát. – Amennyire én tudom, végül nem vett részt az utazáson.

– Mindenre emlékszem, kisasszony! – mordult rá Quail. – Emlékszem a Rekal Incorporatedhez írt levelemre, amellyel ez az egész kezdődött. Emlékszem arra, hogy hogyan jöttem ide, és arra is, hogy találkoztam Mr. McClane-nel. Aztán két labortechnikus bevezetett egy helyiségbe, ahol egy nagy adag drog segítségével kiütöttek.

Nem csoda, ha a cég visszatérítette a díj felét. A „Mars-utazás” hamis emléke nem került be az agyába, legalábbis nem teljes mértékben. Nem annyira, amennyire várta, és főleg nem olyan módon, mint amiről McClane áradozott.

– Mr. Quail – szólalt meg a lány. – Jóllehet ön egy egyszerű hivatalnok, ugyanakkor jóképű férfi, és teljesen tönkreteszi a vonásait, ha idegeskedik. Ha attól jobban érzi magát, én, khm... kimegyek magával...

Quailt elöntötte a harag.

– Emlékszem magára! – reccsent rá a lányra dühösen. – Például arra is, hogy a keble kékre volt festve, ez megragadt az emlékeimben. És emlékszem Mr. McClane ígéretére is, hogy nem fogok emlékezni a Rekal Incorporatednél tett látogatásomra, ha pedig mégis, akkor teljes egészében visszakapom a pénzemet. Hol van Mr. McClane?

Rövid időn belül – ami ahhoz kellett, hogy intézkedjenek – megint a lenyűgöző díófa íróasztallal szemben találta magát, ahogy néhány órával korábban. Mostanra már nagyon csalódott volt, és forrt benne a harag.

– Az önök technikájának köszönhetően – szólta Quail cinikusan – a Mars-utazásról szóló úgynevezett emlékeim ködösek, homályosak, és hemzsegek bennük az ellentmondások. Tisztán emlékszem mindenre, ami itt történt velem. Alighanem a Tiszta Üzlet Ügynökséghez kellene fordulnom.

Lángolt benne a düh. Úgy érezte, alaposan átverték, ez az érzés elborította, és semmivé foszlatta szokásos tartózkodását a nyílt konfliktus-vállalástól.

McClane morózusnak és óvatosnak tűnt.

– Megadjuk magunkat, Mr. Quail. Visszatérítjük a teljes díjat. Elismerem, hogy gyakorlatilag semmit sem tettünk önnel. – Hangjában lemondás csengett.

Quail hangja vádlón csattant.

– Még csak el sem láttak a különféle tárgyakkal, melyekről ön azt állította, „bizonyítani” fogják, hogy jártam a Marson. Az egész nótából, melyet itt elfűjt nekem, semmi sem valósult meg. Még csak a jegy ellenőrzőszelvényét sem kaptam meg. Sehol egy képeslap, sehol az útlevelem. Semmi jele annak, hogy megkaptam a védőoltásokat. Sehol egy...

– Hallgasson ide, Quail! – vágott közbe McClane. – Azt hiszem, megmondtam önnek... – Hirtelen elhallgatott. – Mindegy, legyen! – tette hozzá letörten.

Megnyomta az interkom gombját.

– Shirley? Volna szíves kiállítani egy csekket ötszázhetven kreditről Douglas Quail névre?

Felengedte a gombot, és az ügyfélre nézett. A csekk pillanatokon belül megérkezett. A recepciós lány letette a főnöke elé, és eltűnt. Magára hagyta a két férfit, akik a masszív diófa íróasztal felett farkasszemet néztek egymással.

– Fogadjon el tőlem egy tanácsot – kérte McClane, miután aláírta a papírszelvényt, és Quail elé tolta. – Senkinek se szóljon az ön, khm... Mars-utazásáról!

– Miféle utazás?

– Nos, erről beszélek – folytatta kitartón McClane. – Az utazásról, amelyre részlegesen emlékszik. Játssza el, hogy nem emlékezik! Tegyen úgy, mintha sosem vett volna részt ilyesmiben. Ne kérdezze, miért, csak fogadja meg a tanácsot! Valamennyiünk számára az lesz a legjobb! – McClane homlokán gyöngyözni kezdett a verejték, még hozzá bőségesen. – Most pedig, Mr. Quail, ha megbocsát, más ügyféllel kell foglalkoznom.

Felállt, és az ajtó felé intett. Quail a kijáráshoz lépett, kinyitotta, majd a válla felett hátraszólt:

– Egy ilyen vállalatnak, ami ennyire pocskék munkát végez, egyáltalán nem kéne ügyfél.

A hazavezető úton, a taxiban Quail azon gondolkodott, hogy írjon-e panaszlevelet a Tiszta Üzlet Ügynökség Terra Alosztályának. Végül úgy döntött, mielőtt leülhet az írógépe elé, nekiáll. Kötelessége más embereket figyelmeztetni, hogy ne dőljenek be a Rekal Incorporated fellengzős ígéreteinek.

Mielőtt hazaért, letelepedett Hermes Rocket márkájú, hordozható gépe elé. A fiókokban kotorászott, indigó után kutatva – és egy ismerős, tenyérynyi hengert vett észre. Egy tárolót, melyet oly óvatosan töltött meg marsi élőlényekkel, és később több vámvizsgálaton is átcsempészt.

Lepattintotta a fedelét, és hitetlenkedve nézte a hat döglött rozsdagilisztát meg a különféle egysejtű telepeket, melyekkel a marsi giliszták táplálkoztak. A protozoák kiszáradtak, és porrá omlottak, de felismerte őket. Egy egész napot vesződött, mire összegyűjtötte a telepeket az idegen világ hatalmas szikláinak között. Csodálatos, szédítő felfedezőút volt.

– De én nem jártam a Marson! – döbbsen rá.

Másrészről viszont...

Kirsten jelent meg a szoba ajtajában, bal karjával egy élelmiszerekkel teli, barna papírzacskót ölelt magához.

– Mit keresel itthon a nap kellős közepén? – Hangja most is, mint mindörökkön-örökké, vádlón csattant.

– Jártam a Marson? – kérdezte az asszonyt. – Neked tudnod kellene.

– Nem, természetesen nem jártál a Marson, de azt hiszem, hogy ezt elsősorban neked kéne tudnod! Nem erről óbégatsz mindig?

– Istenemre – sóhajtott Quail –, azt hiszem, mégis voltam. – Egy pillanat múlva hozzátette: – És ezzel egy időben azt is hiszem, hogy nem voltam.

– Szedd össze magad, és gondold át!

– Hogyan lennék rá képes? – csattant fel, és széles gesztusokkal magyarázni kezdett. – Két emléksor van a fejemben. Az egyik valódi, a másik

nem, de fogalmam sincs arról, hogy melyik melyik. Miért nem bízhatok meg benned? A te agyadba nem kontárkodtak bele! – Legalább ennyit megtehetne érte, ha már ennél többre képtelen.

Kirsten nyugodt, hűvös hangon szólalt meg.

– Doug, ha nem szeded össze magad, befejezzük az egészet. El foglak hagyni.

– Bajban vagyok! – Quail hangja rekedt volt, és reszelős. Azonkívül reszketett is. – Talán éppen most merülök bele valami pszichotikus állapotba. Remélem, nem, de lehet, hogy mégis. Ez különben mindent meg is magyarázna.

Kirsten letette a papírzacskót, és a gardróbszekrényhez lépett.

– Nem viccből mondtam – jegyezte meg halkan. Elővette a kabátját a szekrényből, magára öltötte, és a bejárati ajtóhoz lépdelt. – Pár nap múlva felhívlak – tette hozzá színtelen hangon. – Hát, viszlát, Doug! Remélem, hogy sikerül kimásznod ebből az egészből. Tényleg imádkozom érted. A saját érdekében!

– Várj! – kiáltott az asszony után kétségbeesetten. – Csak mondd meg nekem őszintén: voltam ott, vagy nem voltam? Mondd meg az igazat!

De a te emlékeidet is megváltoztathatták – döbbsent rá.

Az ajtó becsukódott. A felesége elment. Méghozzá végleg.

Egy hang szólalt meg a háta mögött.

– Hát, ez van. Most pedig tegye fel a kezét Quail! Lassan forduljon meg, és nézzon felém!

Ösztönösen megperdült, anélkül hogy felemelte volna a kezét.

A vele szemben álló férfi az Interplan Ügynökség szilvakék egyenruháját viselte, a pisztolyán is látszott, hogy az ENSZ-nél rendszeresített kézifegyver lehet. Az idegen valami miatt ismerősnek tűnt, homályosan, eltorzult módon, melyet nem tudott a helyére tenni. Így vonakodva, reszketegen felemelte a kezét.

– Szóval emlékszik a Marson tett látogatására – kezdte az ügynök. – Tudunk a mai akciójáról, és valamennyi gondolatáról. Főleg azokról a nagyon fontos gondolatokról, melyek a Rekal Incorporatedtól hazafelé vezető úton forogtak a fejében. – Magyarázatképpen még hozzátette: – Van egy adóvevő a koponyájában, amelynek segítségével folyamatosan informálódunk önről.

Egy telepatikus adóvevő? Hiszen annak a gyártása során azt az élő plazmát használják, melyet a Lunán fedeztek fel! Megborzongott az undortól. Az a dolog a bensőjében él, az agyszövedeteire telepedve, ott táplálkozik, hallgatózik, tájékozódik. Az Interplan Ügynökség használta ezt a dolgot. Még az újságok is megszellőztették, így hát valószínűleg igaznak bizonyultak a pletykák, bármily lehangoló is a tudat.

– Miért én? – kérdezte rekedten Quail. Mit tett, vagy mit gondolt? És mi köze ennek a Rekal Incorporatedhez?

– Alapjában véve – mondta az Interplan-ügynök – ennek semmi köze a Rekalhoz. Ez a maga ügye meg a miénk. – Megkocogtatta jobb fülét. – Még mindig veszem a maga mentális folyamatait, az agyi adóvevő segítségével.

Kissé oldalra fordította a fejét, így Quail megláthatta a fülében lévő kis fehér műanyag dugót.

– Szóval figyelmeztetnem kell, bármi, amit gondol, felhasználható ön ellen. – Az ügynök elmosolyodott. – Nem mintha számítana, mivel ön máris a feledésbe bszélte és gondolta magát. Ami a bosszantó az egészben, hogy a Rekal Incorporatednél, az álomkóktél hatása alatt mindent elmondott a technikusoknak és a tulajdonosnak, Mr. McClane-nek az utazásáról. Elmesélte nekik, merre járt, kinél, és hogy mit csinált. Nagyon megrémültek. Azt kívánják, bárcsak sose látták volna önt. És ebben igazuk is van.

– Én sosem vettem részt ilyen utazáson – szólalt meg Quail. – Ez csupán egy hamis memóriáláncolat, melyet nem a megfelelő módon ültettek belém McClane technikusai.

De alighogy kimondta, eszébe jutott az íróasztala fiókjában lapuló kis henger, mely a marsi létformákat rejtette. Valamint a sok nyűglődés és nehézség, ahogy összegyűjtötte őket. Az emlék valósnak tűnt. És a kis tárolónyi létforma bizonyosan igazi volt. Bár az is lehet, hogy McClane egyik embere tette oda. Talán egyike volt a „bizonyítékoknak”, melyekről olyan ömlengve áradozott.

A Marsra való utazásom emléke – gondolta – egyáltalán nem meggyőző. De sajnos elég meggyőző az Interplan Ügynökség számára. Azt hiszik, valóban jártam a Marson, és azt hiszik, hogy legalábbis részben, de emlékszem rá.

– Nem csupán azt tudjuk, hogy járt a Marson – értett egyet az ügynök, válaszként a gondolataira –, hanem azt is, hogy ön éppen elég részletre emlékszik, amivel nehézségeket okozhat nekünk. Semmi értelme kitörölni ezt az egészet a tudatos memóriájából, mert maga egyszerűen csak újra beszél a Rekal Incorporatedhez, és az egész kezdődik előlről. És persze nem nyúlhatunk hozzá McClane-hez meg a vállalatához, mert csak a saját embereinkkel kapcsolatban intézkedhetünk. Nem beszélve arról, hogy végül is McClane nem követett el bűncselekményt. – Végigmérte Quailt. – Ami azt illeti, technikai értelemben ön sem. Ön nem azért ment a Rekalhoz, hogy visszaszerezze emlékeit. Rájöttünk, hogy azért ment, amiért a többi ember: mert az egyszerű, unalmas életet élő polgárok is szeretik a kalandokat. Sajnos azonban ön nem egyszerű, hétköznapi ember, és nem él unalmas életet sem. Sőt, túl sok izgalmas helyzetet élt meg. Az utolsó dolog a világegyetemben, amire önnek szüksége volt, az a Rekal Incorporated egyik csomagja. Semmi sem lehetett volna végzetesebb önnek... vagy nekünk. És ebből kifolyólag McClane-nek is.

– Miért okoz „nehézségeket” maguknak, ha emlékszem az utazásra? – kérdezte Quail. – Az állítólagos utazásra. És mit csináltam én ott?

– Mert – magyarázta az Interplan láncos kutyája – amit ön tett, az nem illik bele az Interplanról fáradságos munkával kialakított, gondoskodó atyákról szóló, vakítóan fehérre fényezett összképbe. Ön azt tette meg nekünk, amit mi sosem tettünk volna. A gondot az okozza, hogy az álmoktól hálá, jelenleg is emlékszik. Hat hónapja az íróasztalában lapul az a henger, benne a döglött gilisztákkal és algákkal. A visszatérése óta a leghalványabb érdeklődést sem mutatta a tároló iránt. Jóformán nem is tudtunk önről, amíg emlékezni nem kezdett hazafelé jövet a Rekaltól. Ezt követően egyből nekilódultunk, hogy előkerítsük magát. – Majd hozzátette, amúgy feleslegesen: – De nem sikerült. Addigra már természetesen elkéstünk.

Egy második Interplan-ügynök lépett elő valahonnan, majd gyorsan megvitatták a helyzetet. Quail gondolatai sebesen száguldottak. Egyre több és több részletre emlékezett. Az ügynöknek igaza volt az álmoktól illetően. Az Interplan valószínűleg maga is használta. Valószínűleg? Pontosan tudta, hogy használták. Kinézte belőlük, hogy elítélteken is alkalmazták. Az a hely vajon hol lehet? Valahol a Terrán? Valószínűbb, hogy a Lunán, döntött, mivel ebben a pillanatban a magyarázattal szolgáló kép elővillant erősen hiányos – de egyre kevésbé hiányos – memóriájából.

És valami más is felidéződött agyában. Az ok, amiért a Marsra küldték. A munka, amit elvégzett.

Nem csoda, hogy törölték a memóriáját.

– Ó, istenem... – sóhajtott az elsőként megismert Interplan-ügynök, félbeszakítva a társával folytatott beszélgetést. Nyilvánvalóan elcsípte Quail gondolatait. – Nos, most már annál is nagyobb a probléma. Olyan pocsék a helyzet, amennyire csak lehet. – Quail felé lépett, és ráfogta a pisztolyát. – Meg kell ölnünk magát. Méghozzá most rögtön!

A társa idegesen rászólt:

– Miért azonnal? Mi lenne, ha egyszerűen csak elszállítanánk a New York-i székházhoz, és ott ők...

– Ő is tudja, hogy azonnal meg kell tennünk! – szakította félbe az első fickó. Ő is idegesnek látszott, de Quail rájött, hogy egészen más okból, mint a társa. Mostanra szinte a teljes memóriája helyreállt. És tökéletesen értette, hogy miért olyan feszült az ügynök.

– A Marson – szólt Quail rekedten – megöltem egy embert. Miután átverekedtem magam vagy tizenöt testőrén. Néhányan kézfegyverekkel voltak felfegyverkezve, akárcsak ön.

Most már tudta, hogy részt vett az Interplan öt hosszú éven át tartó kiképzésén, melynek végére orgyilkost faragtak belőle. Egy professzionális gyilkost. Tudta, hogyan bánjon el felfegyverzett ellenfelekkel, mint például ez a két ügynök, még akkor is, ha az egyiknek vevőkészülék van a fülében.

Ha elég gyorsan mozog...

A fegyver eldőrdült. De Quail addigra már kisiklott oldalra, és ezzel egy időben leütötte a pisztolyt markoló férfit. A következő pillanatban a fegyver markolatát már az ő keze szorította, és a másik, zavarodottan pislogó ügynökre célzott.

– Vette a gondolataimat – vetette oda Quail zihálva. – Tudta, mit fogok tenni, de mégsem akadályozhatta meg.

A sérült ügynök félig ülő helyzetbe tornázta magát, és fogát csikorgatva szólt oda a társának:

– Nem fogja használni a pisztolyt, Sam. Ezt is vettem. Tudja, hogy vége, és azt is tudja, hogy ezzel mi is tisztában vagyunk. Jöjjön velünk, Quail!

Erőlködve, a fájdalomtól sziszegve talpra állt. Szédelgett, de kezét Quail felé nyújtotta.

– Adja ide a fegyvert! – mondta Quailnek. – Maga úgysem használja, és ha átadja nekem, én garantálom, hogy nem öljük meg magát. Kihall-

gatják; nem én fogok dönteni a maga sorsa felől, hanem valaki, aki nálam sokkal magasabb beosztásban dolgozik az Interplannél. Talán még egyszer törlik az emlékeit, fogalmam sincs. Nagyon jól tudja, hogy miért kellene megölnöm magát. Nem engedhetem meg, hogy emlékezzen. Ha viszont törlik az emlékeit, az én indokom semmivé foszlik, és akkor már semmi értelme, hogy megöljem!

Quail szorosan markolva a pisztolyt kirohant a lakásból, és a lifthez futott. *Ha követnek – gondolta –, megölöm magukat. Ne tegyék!* Lecsapott a lift hívógombjára, az ajtó néhány másodperc múlva kinyílt előtte.

Az ügynökök nem eredtek a nyomába. Nyilván elcsípték tömör, feszült gondolatait, és úgy döntöttek, nem kockáztatják meg.

A lift leereszkedett vele, eltűnt előlük – legalábbis egy időre. De mi legyen a következő lépés? Hová mehetne?

A felvonó leért a földszintre. Egy pillanattal később Quail beleveszett a gyalogjárón hömpölygő arctalan tömegbe. Megfájdult a feje, és erősen émelygett, de legalább életben maradt. Nagyon közel került ahhoz, hogy a saját lakásában agyonlőjék.

Valószínűleg újra megpróbálják. Amikor rám találhatnak. És mivel a fejembe van építve az adóvevő, ez nem is fog sokáig tartani.

Ironikusnak érezte, hogy pontosan azt kapta a Rekal Incorporatedtól, amit kért. Kaland, veszély, Interplan-ügynöki munka, egy titkos és veszedelmes utazás a Marsra, melynek során az élete a tét. Mindent megkapott a valóságban, amit hamis emlékként akart.

Egyre inkább kezdte értékelni aényt, hogy emlékei visszatértek hozzá.

Magányosan üldögélt egy padon a parkban, és szórakozottan figyelt egy csapat szemtelen madárszerűséget. A Mars két holdjáról importált félrigók

ugráltak körülötte: ez a faj képes volt legyőzni a Föld hatalmas gravitációját, így ezen a bolygón is tudott repülni.

– Talán vissza kellene jutnom valahogy a Marsra – tűnődött hangosan. De mi lesz aztán? Ott még rosszabb helyzetbe kerülne. A politikai vezetés, melynek első számú vezetőjét ölte meg, az első pillanatban kiszúrja, ahogy kiteszi a lábát az úrhajóból. Ott az Interplanen kívül még *ők* is a nyomába erednének.

Hallják a gondolataimat? Így könnyen be lehet csavarodni. Magányosan üldögél, miközben tudatában van annak, hogy figyelik, ellenőrzik, felveszik gondolatait, párbeszédet folytatnak vele...

Megborzongott és felállt. Kezét a nadrágzebeibe süllyesztve, céltalanul bolyongott. *Nem számít, hogy hová megyek, mindig, mindenütt velem lesznek. Mindaddig, amíg az a készülék ott van a fejemben.*

Kössünk üzletet – fogalmazott meg egy gondolatot magának... és nekik. – *Képesek belém ültetni egy hamis memóriasablont úgy, ahogy már megtették, ami arról szól, hogy átlagos, egyszerű életet éltem, és sosem jártam a Marson? Hogy sosem láttam közről Interplan-egyenruhát, és sosem volt a kezemben fegyver?*

Egy hang szólalt meg agyában:

– Ahogy azt már gondosan elmagyaráztuk magának, ez még nem elég. Annyira meglepődött, hogy mozdulatlanra dermedt.

– Már korábban is kommunikáltunk magával ezen a módon – folytatta a hang. – Amikor a Marson volt, a művelési területen. Hónapok óta nem használtuk ezt a csatornát, sőt, úgy gondoltuk, hogy többé nem is fogjuk használni. Hol van most?

– Sétálok – mondta Quail –, a halálba.

A maguk ügynökeinek pisztolya elé – tette hozzá gondolatban.

– Honnan tudja ilyen biztosan, hogy nem lenne elég? – kérdezte. – A Rekal technikája nem segít?

– Már megmondtuk. Ha egy standard, átlagos emléksort kap, előbb-utóbb nyughatatlanná válik. Elkerülhetetlen, hogy újra felkeresse a Rekalt vagy valamelyik versenytársát. Nem akarjuk még egyszer végigcsinálni.

– Tegyük fel – mondta Quail –, hogy miután törlik az eredeti emlékeimet, a standard emlékeknél sokkal mélyebbet, sokkal fontosabbat és izgalmasabbat kapok. Valami olyat, ami kielégíti a vágyaimat. Már bebizonyosodott, hogy eredetileg is ezért béreltek fel engem. De önöknek képeseknek kell lenniük valami mással előállni, valami ezzel egyenértékűvel. Mondjuk, én voltam a Terra leggazdagabb embere, de végül az egész vagyonomat oktatási alapítványoknak adtam. Vagy híres mélyűri felfedező voltam. Valami ilyesmire gondolok. Egy ilyen miért ne működne?

A hang nem válaszolt.

– Próbáljuk meg! – kérte kétségbeesetten. – Szerezzenek valami első osztályú katonai pszichiátert! Térképezzék fel az elmémet! Találják ki, mi a legforróbb vágyam, mit szeretnék a legjobban!

Gondolkodni próbált.

– Nők – bökte ki végül. – Nők ezrei, mint Don Juan esetében. Egy bolygóközi Casanova, akinek a Föld, a Luna és a Mars minden egyes városában van egy-egy szeretője. Csak már feladtam, mert belefáradtam. Kérem! Próbáljuk meg!

– Önként feladja magát? – kérdezte a fejében csendülő hang. – Ha beleegyezőnk egy ilyen megoldásba? Persze amennyiben lehetséges.

Rövid habozás után kijelentette:

– Igen.

Vállalom kell a kockázatot – mondta magának –, *hogy nem fognak egyszerűen csak eltenni láb alól.*

– Ön megteszi az első lépést – felelte a hang azonnal. – Megadja magát nekünk. Mi pedig megvizsgáljuk a lehetőségeket. Ha nem tudjuk megcsinálni, ha az eredeti emlékei ismét a felszínre törnek, úgy, mint jelenleg,

akkor... – a hang rövid szünet után kimondta a végső ítéletet – akkor el kell pusztítanunk magát. Ezt meg kell értenie! Nos, Quail, még mindig meg akarja próbálni?

– Igen – válaszolta, mivel a másik alternatíva a biztos halál volt. Így legalább van egy hajszálnyi esélye. Hajszálnyi, de van.

– Jelenjen meg a New York-i főhadiszállásunkon! – folytatta az Interplan-ügynök hangja. – A Fifth Avenue 580-as épületben, a tizenkettedik emeleten. Mihelyt feladja magát, a pszichiátereink azonnal munkához látnak. Csinálunk néhány személyiségtesztet. Megpróbáljuk meghatározni az abszolút, minden másnál fontosabb álmát, aztán elvisszük magát a Rekal Incorporatedhez. Ők is munkához látnak, és megtöltik azt az álmot helyettesítő emlékpótlékokkal. Aztán sok szerencsét! Fontos dolgot köszönhetünk önnek, tartozunk magának. Ön a mi érdekeinknek megfelelően cselekedett.

A hangból hiányzott a rosszindulat és a rosszakarát. Ha az ügynök – a szervezet – érzett valamit iránta, akkor az az érzelem együttérzés volt.

– Köszönöm – mondta Quail, és leintett egy robottaxit.

– Mr. Quail – mondta a szigorú arcú, idősebbik Interplan-pszichiáter –, az ön álmánál érdekesebb, eredetibb és színesebb vágyat még soha életemben nem láttam. Valószínűleg nincs semmi, ami a tudatos énje számára ilyen szórakoztató, ennyire kielégítő lenne. Remélem, nem haragszik meg túlságosan, hogy mások is hallják; így szoktuk megbeszélni ezeket a dolgokat.

A magasabb rangú Interplan-ügynök buzgón rávágta:

– Jobb, ha nem haragszik meg, ha nem akarja, hogy agyonlőjék.

– Egy titkos Interplan-ügynöktől egészen más jellegű álmokat, vágyakat vár az ember. Az öné semmihez sem hasonlítható – folytatta a pszichiáter. – Ez a fantázialánc bizonyos mértékig a felnőttkora terméke, és

van benne néhány hihető elem, de eredetileg az ön gyerekkori, groteszk álmaiból ered. Nem csoda, ha képtelen volt felidézni. Az ön fantasztikus álma a következő: kilencéves korában egy falusi utcán sétálgatott. Egy másik naprendszerből érkezett, szokatlan formájú úrpajzsa szállt le pontosan az orra elé. Senki más nem látta, csakis ön. A teremtmények, a hajó utasai nagyon kicsik voltak, és roppant esetlenek. Olyasmik, mint a földi egerek, ugyanakkor azért jöttek, hogy leigázzák a Földet. Miután ez a felderítő csapat leadja a „támadás” jelzést, több tízezer csillaghajó indul útnak.

– És feltételezem, megállítottam őket – szólt közbe Quail, miközben csodálattal és undorral öntötte el egyszerre. – Egyszerűen, könnyedén kinyírtam őket. Talán szétapostam az egész csapatot.

– Nem – csóválta a fejét türelmesen a pszichiáter. – Ön csakugyan megakadályozta az inváziót, de nem azzal, hogy megsemmisítette őket. Ehelyett jóindulatot és könyörületet mutatott irántuk, bár telepátiás úton, ahogy ők kommunikáltak, a tudára jutott, hogy miért érkeztek. Még sosem láttak értelmes lénytől ilyen emberséges viselkedést, és hogy kimutassák megbecsülésüket, kötöttek önnek egy egyezséget.

– Nem rohanják le a Földet, amíg én életben vagyok – szólt közbe ismét Quail.

– Pontosan! – bólintott a pszichiáter, majd az Interplan-ügynökhöz fordult. – Most láthatja, hogy dacára a megjátszott megvetésnek és morgorva viselkedésnek, valójában mi tölti meg a személyiségét.

– Szóval a pusztaság lételemmel – mondta Quail, miközben jóleső érzést töltött el –, csupán azzal, hogy élek, megmentem a Földet az idegen uralomtól. Ennek nyomán alighanem én vagyok a legfontosabb ember a bolygón. Anélkül, hogy a kisujjamat is mozdítanám.

– Csakugyan így van, uram – bólogatott a pszichiáter. – És ez képezi egész személyiségének alapját, ez az egész életét végigkísérő, gyermek-

kori fantázia. Amely a mélységi és drogterápia nélkül sosem tört volna a felszínre. De mindig is ott motoszkált a tudata mélyén. Alámerült a tudatalattijában, de sosem szűnt meg létezni.

A rangidős ügynök McClane-hez intézte szavait:

– Képesek beültetni egy ennek megfelelő extravalós memóriasablont?
 – Minden létező, lehetséges vágyat és fantáziát képesek vagyunk kezelni – közölte McClane. – Nézze, őszintén megmondom, hallottam én már ennél sokkal húzósabb sztorikat is. Minden bizonnyal megoldjuk. Huszonnégyszer órán belül nem csupán *kívánni* fogja, hogy bárcsak a Föld megmentője lehetne, hanem sziklaszilárdan hisz majd abban, hogy valóban az.

– Akkor megkezdheti a munkát! – bólintott a rangidős ügynök. – Előkészület gyanánt mi már töröltük a Mars-utazásról szóló emlékeit.

– Miféle Mars-utazás? – kérdezte Quail.

Senki sem válaszolt, így vonakodva bár, de letett a kérdezősködésről. Egyébként is megérkezett az ügynökség járműve. Quail, McClane és a rangidős ügynök beszálltak, majd a kocsit elindult Chicagóba, a Rekal Incorporated épületéhez.

– Jobb, ha ezúttal nem követnek el hibákat – figyelmeztette az ügynök a jócskán elhízott, idegesnek tűnő McClane-t.

– Nem látom be, hogy mi baj lehetne – motyogta McClane; a verejték vékony patakokban csorgott homlokán. – Ennek semmi köze a Marshoz vagy az Interplanhez. Jóakarattal megállítani egy a világuőrből érkező, a Földet fenyegető inváziót... – Megcsóválta a fejét. – Hú, micsoda gyermeki fantázia! Mindamellettt jámbor erényre vall. Csak semmi erőszak... Meg kell mondjam, igen eredeti történet.

Előhúzott zsebéből egy nagy, csíkos zsebkendőt, és megtörölte homlokát.

Mindenki hallgatott.

– Valójában megindító – jelentette ki McClane.

– És arrogáns! – vágta rá az ügynök nyomatékosan. – Mihelyt meghal, megkezdődik az invázió. Nem csoda, ha sosem idéződött fel benne! Bár ez a legpazarabb fantázia, amivel valaha is találkoztam. – Rosszalló pillantást vetett Quailre. – Meg kellene fontolni, lehet, hogy ennek az embernek jó hasznát vehetnénk a cégnél.

Amikor odaértek a Rekal Incorporatedhez, Shirley, a recepciós kifutva szaladt eléjük.

– Isten hozta újra nálunk, Mr. Quail! – idegeskedett. Dinnye formájú keblei (aznap izzó narancssárgára voltak festve) izgatottan emelkedtek-süllyedtek. – Sajnálom a korábbi kellemetlenségeket, biztos vagyok abban, hogy ezúttal minden rendben lesz.

McClane egyre csak törölgette fénylő homlokát a takarosán összehajtott, csíkos zsebkendővel.

– Minden rendben lesz – mormolta.

Gyors léptekkel csatlakozott hozzájuk Lowe és Keeler, és a műveleti helyiségbe kísérték őket. Shirley, McClane és az ügynök hamarosan magukra hagyta a technikusokat, és McClane irodájában telepedtek le. Várakozni.

– Van ilyen esetre előkészített csomagunk, Mr. McClane? – kérdezte Shirley, miután izgatottságában nekiütközött főnökének, és illedelmesen elpirult.

– Azt hiszem, igen. – McClane megpróbálta felidézni, majd feladta. Előhúzott egy táblázatot, pár pillanatig figyelmesen böngészte. – Egy kombináció lesz a legjobb – döntötte el hangosan. – Legyen a Nyolcvan-egy csomag, valamint a Hatos és a Húszas.

A polcokhoz lépett, és előhalászta a kívánt borítékokat, majd visszatért az íróasztalhoz, hogy átnézzze a csomagok tartalmát.

– A szóban forgó ügyfél, aki ezúttal Mr. Quail, a Nyolcvanegyves csomagból egy mágikus gyógyító pálcát kap, egy másik naprendszerből származó fajtól. Hálájuk jeléül.

– Működik? – kérdezte kíváncsian az ügynök.

– Valaha működött – vont vállat McClane, majd elmagyarázta. – De tulajdonosa, khm... elfogyasztotta erejét, annyit gyógyított vele. Ma már csupán egy emléktárgy. De arra emlékezni fog, hogy egykoron működött.

Felkuncogott, és kinyitotta a Húszas csomagot.

– Egy az ENSZ főtítkárától kapott levél, melyben az elnök köszönetet mond neki, amiért megmentette a Földet. Ez nem teljesen helytálló, mert Quail fantáziavilágában rajta kívül senki sem tud az invázióról, de a valóság kedvéért mégis bevetjük ezt is.

Aztán megvizsgálta a Hatos csomagot. Mi is az, ami ebből kell? Nem jutott eszébe. Szemöldökét ráncolva beletúrt a műanyag borítékba; Shirley és az Interplan-ügynök élénken figyelte mozdulatait.

– Írások – mosolyodott el a lány –, egy nagyon mókás nyelven.

– Ez arról árulkodik, hogy kik voltak ők, és honnan jöttek – fejtegette McClane. – Tartozik hozzá egy részletes csillagtérkép, melyen bejelölték a hajójuk útvonalát, és feltüntették rajta az eredeti naprendszert, ahonnan érkeztek. Természetesen ez az ő írásuk, így Quail képtelen lesz elolvasni. Arra fog emlékezni, hogy felolvasták neki a saját nyelvén.

Az íróasztal közepére tette a három tételt.

– Ezeket elhelyezzük Quail lakásában – közölte az ügynökkel. – Így amikor hazaér, már ott találja őket. És ezek a tárgyak igazolni fogják az agyában élő emlékképeket. Egyszerű SOE, azaz Standard Operatív Eljárás. – Nyugtalanul felnevetett, miközben az járt a fejében, hogy vajon hogyan boldogul Lowe és Keeler.

Ebben a pillanatban felberregett az interkom.

– Mr. McClane, sajnálom, hogy megzavarom.

Lowe hangja volt – McClane megdermedt, amikor felismerte. Megdermedt, és elment a hangja.

– Történt valami. Talán az lenne a legjobb, ha idejönne, és megnézné. Ahogy már korábban is, Quail jól reagált az álmokkóktilra. Öntudatlan, ellazult és fogékony. Ugyanakkor...

McClane nem várta meg a mondat végét, rohanva indult a műveleti helyiségbe.

Douglas Quail egy steril lepedővel letakart ágyon feküdt, lassan, egyenletesen lélegzett. Szeme félig nyitva, és halványan érzékelte a környezeti ingereket.

– Elkezdünk kikérdezni – számolt be a holtápadt Lowe –, hogy pontosan bemérjük, hová ültessük be a mesterséges emléket, amelyben megmenti a Földet. És elég különös módon...

– Arra kértek, ne mondjam el – motyogta Douglas Quail tompa, a kábító-nyugtató szerektől zavaros hangon. – Ez volt az egyezség. Nem gondoltam volna, hogy valaha is felidéződik bennem. De hogy is felejtethetnék el egy ilyen eseményt?

Azt hiszem, nehéz is lenne – állapította meg McClane magában –, de neked mégis sikerült... eddig.

– Még egy pergament is adtak – motyogott Quail –, hálából. Elrejtettem a lakásomon, majd megmutatom nektek.

McClane odafordult a mögötte ácsorgó, tátott szájjal figyelő Interplan-ügynökhöz.

– Hát ezek után amondó volnék, jobb, ha nem ölik meg. Ha megteszik, azok visszatérnek.

– Adtak nekem egy mágikus, láthatatlan pusztító pálcát – folytatta Quail, miközben lehunyta a szemét. – Ezzel öltem meg azt az embert a

Marson, ahová ti küldtetek. Ott van a fiókomban egy marsi gilisztákat és kiszáradt növényeket tartalmazó doboz mellett.

Az Interplan-ügynök egyetlen szó nélkül megfordult, és kísétált a helyiségből.

Alighanem elsüllyeszthetem valahová azokat az úgynevezett bizonyítékokat – mondta magában McClane, s kiszakadt belőle egy lemondó sóhaj. – *Az ENSZ főtitkárának levelével együtt. Végül is...*

Végül is a valódi levél valószínűleg hamarosan megérkezik Quail lakására.

Szente Mihály fordítása

PROMINENS SZERZŐ

– A férjem szörnyen pontos ember – mondta Mary Ellis –, huszonöt éve nem késett el a munkahelyéről, most mégis itthon bóklászik. – Kortyolt az enyhén illatosított hormon-szénhidrátos italból. – Sőt, még tíz percig biztos nem indul el.

– Hihetetlen – hüledezett Dorothy Lawrence, aki már megitta az italát, és most a dermál-pára zuhanyt élvezte, amely a kanapé feletti automata szórófejből szitált szinte meztelen testére. – Mit találnak ki legközelebb?

Mrs. Ellis büszkén mosolygott, mintha ő maga lenne a Terrai Fejlesztés alkalmazottja.

– Hihetetlen, ugye? Valaki az irodájában azt mondta neki, hogy a civilizáció egész történetét meg lehet magyarázni a szállítási technikák segítségével. Persze én semmit nem tudok a történelemről. Ez a kormány kutatóinak a dolga. De amit ez az ember Henrynek mondott...

– Hol az aktatászkám? – hallatszott egy nyűgös hang a hálósobából. – Jó ég, Mary, tudom, hogy tegnap este a ruhatisztítón hagytam...

– Odafejt hagytad – emelte fel kissé a hangját Mary. – Nézz be a szekrénybe!

– Minek lenne a szekrényben? – Dühös matatás hangjai. – Az ember naivan azt hinné, hogy az aktatáskája biztonságban van az otthonában...

– Henry Ellis dugta be a fejét a nappaliba. – Megvan. Jó napot, Mrs. Lawrence!

– Jó napot! – üdvözölte Dorothy. – Mary éppen most mondta, hogy még itthon van.

– Igen, még itthon vagyok. – Ellis megigazította a nyakkendőjét, miközben a tükör lassan forgott körülötte. – Hozzak valamit a belvárosból, szívem?

– Nem jut eszembe semmi – felelte Mary. – Ha kell valami, majd felhívlak az irodában.

– Tényleg igaz, hogy *amint belelép*, máris egyből a belvárosban van? – kérdezte Mrs. Lawrence.

– Majdnem ott.

– Százhatvan mérföld! Egyszerűen hihetetlen... A férjemnek két és fél órába telik, mire a Röpkével végigér a nyilvános légi folyosókon, aztán még leparkol, és felsétál az irodájába.

– Hát igen – mormolta Ellis, és fogta a kalapját-kabátját. – Nekem is annyi időbe telt, de szerencsére már nem. – Megpuszilta a feleségét. – Viszlát este! Örülök, hogy láttam, Mrs. Lawrence.

– Esetleg... nézhetem? – kérdezte reménykedve Dorothy.

– Hogy nézheti-e? Persze, hogyne. – Ellis átrobogott a házon, ki a hátsó ajtón, le a lépcsőn az udvarra. – De akkor jöjjön! – kiáltott vissza türelmetlenül. – Nem akarok elkésni. Kilenc ötvenkilenc van, és tízre az asztalomnál kell lennem.

Mrs. Lawrence buzgón sietett utána. A hátsó udvaron egy jókora gyűrű volt felállítva, amely fényesen csillogott a reggeli napfényben. Ellis a kapcsolókkal matatott az alján. A gyűrű színe megváltozott, ezüstről vibráló vörösre.

– Mentem! – kurjantotta Ellis, és fürgén belépett a gyűrűbe. Az pörögni kezdett körülötte, halk pukkanás hallatszott, majd az izzás kihunytt.

- Magasságos ég! – hűledezett Mrs. Lawrence. – Eltűnt!
- Már N'York belvárosában van – pontosított Mary Ellis.
- Bárcsak az én férjemnek is lenne Surranója! Talán ha megjelenik a kiskereskedelmi piacon, vehetek neki egyet.
- Jaj, nagyon hasznos! – értett egyet Mary. – Most már biztos a munkatársainak köszön.

Henry Ellis egy alagútfélében tartózkodott. A mindkét irányba elnyúló szürke, alaktalan cső egy párás szennyvízcsatornára emlékeztetett.

A háta mögötti nyílásban halványan látta a háza körvonalát. A hátsó tornácot és az udvart, Maryt a lépcsőn vörös melltartóban és pantallóban. Mellette Mrs. Lawrence-t zöld kockás sortban. A cédrusfát és a petúnia-ágyást. Egy dombot. A pennsylvaniai Cedar Groves takaros kis házait.

És maga előtt...

New York Cityt. Az irodája előtti forgalmas utcasarok kissé vibráló képét. Magát a hatalmas épületet, a beton-, üveg- és acélmonstrum egy darabkáját. Mozgó embereket. Felhőkarcolókat. Rajban leszálló Röpkeket. Légi közlekedési táblákat. A munkahelyére iparkodó számtalan fehérgalléros dolgozót.

Ellis ráérősen New York felé fordult. Eleget használta a Surranót, hogy pontosan tudja, hány lépést kell megtennie. Ötöt. Öt lépés a vibráló, szürke alagútban, és átszel százhatvan mérföldet. Megállt, visszanézett. Eddig hármat lépett. Az kilencvenhat mérföld. Több mint a fele út.

A negyedik dimenzió csodálatos dolog. Ellis a szájába dugta a pipáját, az aktatáskát a nadrágszárának támasztotta, és a kabátzsebébe nyúlt dohánnyért. Még mindig maradt harminc másodperce. Rengeteg idő. A gyújtó fellángolt; gyakorlottan beleszippantott a pipába. Bekattintotta a gyújtót, és visszadugta a zsebébe.

Csodálatos találmány, az biztos. A Surranó már most forradalmasította a társadalmat. Immár lehetséges bárhová eljutni a világon, tulajdonképpen időkiesés nélkül. És nem kell Röpkék végtelen sorát kívárni a légifolyosóban, akik szintén tartanak valahová. A közlekedés a huszadik század közepe óta nagy fejfájást okozott. Évente egyre több család költözött ki a nagyvárosokból vidékre, növelve azok számát, akik miatt már így is bedugultak az utak és a légifolyosók. Most viszont mindez megoldódott. Végtelen számú Surranót be lehet üzemelni, nem akadályozzák egymást, mivel a Surranó nem térben hidalja át a távolságot, hanem egy másik dimenzióban (ezt nem magyarázták el neki világosan). Kerek ezer kreditért bármelyik terrai családnak felállítanak Surranó-gyűrűt: egyet a hátsó udvarban, a másikat meg Berlinben, Bermudán, San Franciscóban vagy Port Saidban. Bárhol a világon. No persze ez az egyetlen hátránya. A gyűrűt rögzíteni kell egy bizonyos helyen. Kiválasztod az úti célt, és annyi. Viszont egy irodai dolgozónak tökéletes. Az egyik végén belép, a másikon meg ki. Öt lépés, százhatvan mérföld. Az a százhatvan mérföld, ami addig kétórás rémálom volt: kapkodó kuplungolás és hirtelen irányváltás, ide-oda cikázó gépek, ideges sofőrök, lecsapni vágyó, éber zsaruk, fekély és idegesség. Ennek már vége. Legalábbis számára, mivel a Terrai Fejlesztés alkalmazottja, amely vállalat egyben a Surranó gyártója. És majd mindenki más számára is vége lesz, ha a szerkezet kereskedelmi forgalomba kerül.

Ellis sóhajtott. Ideje dolgozni. Láta, hogy Ed Hall kettesével szedi a lépcsőket, úgy rohan fel a TF épülethez. Tony Franklin szaporázott utána. Ideje menni. Lehajolt az aktatáskájáért...

És akkor látta meg őket.

A szürke homály ott elvékonyodott; a vibrálás egy kis helyen nem volt olyan erős. Épp a lába előtt, az aktatáska sarkánál.

A vékony folt mögött három apró alakot látott. Közvetlen a szürke derengés mögött. Elképzelhetetlenül aprók voltak, akár a rovarok. Hitetlenkedve, döbbenet őr nézték.

Ellis feszülten bámulta őket. Az aktatáskájáról meg is feledkezett. A három apró alak ugyanannyira megrökönyödött, mint ő. Meg se moc-cantak, áhítattól dermedten álltak. Henry Ellis tátott szájjal, elkerekedett szemmel lehajolt.

Egy negyedik alak csatlakozott hozzájuk, aztán mind legyökerezve, düledt szemmel ácsorogtak. Valami köntösfélét viseltek. Barna köntöst és szandált. Különös, cseppet sem terrai ruhát. Nem volt bennük semmi ter-rai. Se a méretük, se a furán sötét arcuk, se a ruhájuk. Még a hangjuk sem.

Az apró alakok ugyanis hirtelen éles hangon kiabálni kezdtek egymással valami bizarr halandzsanyelven. A dermedtségük felengedett, és észvesztve körbe-körbe rohangáltak. Hihetetlen sebességgel rohantak, akár hangyák a forró serpenyőben, rángó mozdulatokkal, karjuk-lábuk vadul járt. Közben éles hangon visítoztak.

Ellis megfogta az aktatáskáját, és lassan felemelte. Az alakok csodálat-tal vegyes rémülettel figyelték, ahogy a hatalmas dolog emelkedik nem messze tőlük. Ellis fejében egy gondolat öltött alakot. Te jó ég, talán a szürke homályon át bejuthatnak a Surranóba?

De nincs idő utánajárni. Már így is késésben volt. Mozgásra bírta magát, és az alagút New York-i vége felé sietett. A következő másod-percben kilépett a vakító napfénybe, s hirtelen az irodája előtti forgalmas utcasarkon találta magát.

– Hahó, Hank! – kiáltotta Donald Potter, ahogy rohant a TF épülete felé. – Nyomás!

– Megyek, megyek. – Ellis gépisen követte. A Surranó bejárata mögött egy homályos kör látszott a kövezeten, akár egy szappanbuborék árnyéka.

Felsietett a lépcsőn, be a Terrai Fejlesztés irodaházába, és gondolatai már az előtte álló kemény napon jártak.

Ahogy zárták be az irodát, és hazafelé készülődtek, Ellis beugrott Patrick Miller koordinátorhoz.

– Mondja, Mr. Miller, maga felelős a kutatásért is, ugye?

– Igen. Miért?

– Hadd kérdezzek valamit! Hol megy a Surranó? Csak megy valahol.

– Teljesen elhagyja ezt a kontinuumot. – Miller már nagyon haza akart menni. – Átlép egy másik dimenzióba.

– Azt tudom, de... hová?

Miller kikapta zakózsébéből a díszzsebkendőt, és kiterítette az íróasztalon.

– Talán így el tudom magyarázni. Tegyük fel, hogy maga kétdimenziós lény, és ez a zsebkendő a...

– Ezt már milliószor láttam – szakította félbe csalódottan Ellis. – Ez csak egy hasonlat, és engem az ilyesmi nem érdekel. Tényszerű választ keresek. Hol fut az én Surranóm Cedar Groves és New York között?

Miller nevetett.

– Mi a fenét érdekli az magát?

Ellis hirtelen óvatos lett. Közömbösen vállat vont.

– Egyszerűen kíváncsi vagyok. Valahol csak fut.

Miller barátságos nagytestvéri gesztussal megfogta Ellis vállát.

– Henry, öregem, ezt bízza ránk, jó? Mi vagyunk a tervezők, maga meg a vásárló. A maga feladata, hogy használja a Surranót, kipróbálja, jelentse, ha hibát vagy működési zavart észlel, hogy amikor jövőre piacra dobjuk, ne legyen vele gond.

– Ami azt illeti... – kezdte Ellis.

– Mi az?

Ellis lenyelte a mondandóját.

– Semmi. – Fogta az akatatáskáját. – A világon semmi. Holnap találkozunk. Köszönöm, Mr. Miller. Szép estét!

Lesietett a földszintre, majd ki a TF épületéből. A Surranója körvonala halványan látszott a fogyatkozó késő délutáni fényben. Az ég már megtelt felszálló Röpkékkel. Megfáradt munkások kezdték meg hosszú útjukat vidéki otthonuk felé. Az örökös ingázás. Ellis odament a gyűrűhöz, és átlépett rajta. A ragyogó napfény hirtelen eltompult.

Ismét a vibráló, szürke alagútban állt. A túlsó végén egy zöld-fehér kör világlott. Hullámszó, zöld dombok és a háza. A hátsó udvara. A cédrusfa és a virágágyások. Cedar Groves városa.

Két lépés az alagútban. Ellis megtorpant, lehajolt. Feszülten vizsgálta a járat alját. Aprólékosan tanulmányozta a ködös szürke falat, és megtalálta az elvékonyodott részt, amit reggel vett észre.

Még mindig ott voltak. *Még mindig?* Ezúttal egy másik bagázs. Tízen-tizenegyen lehettek. Férfiak, nők és gyerekek. Összetömörülve álltak, áhítattal és csodálkozással néztek fel rá. Olyan egy centi magasak lehettek. Apró, torz alakok, akik furcsán mozogtak és változtak. Még a színüket is változtatták.

Ellis tovább sietett. Az apró alakok utánanéztek. Egy pillanatra látta mikroszkopikus arcukon a csodálkozást, majd kilépett a hátsó udvarra.

Kikapcsolta a Surranót, és felment a hátsó lépcsőn. Gondolataiba merülve sétált be a házba.

– Szia! – kiáltotta Mary a konyhából. Derékig érő neccfelsőben sietett felé, karját ölelésre tárva. – Hogy ment a munka?

– Jól.

– Valami baj van? Olyan... fura vagy.

– Nem, semmi baj. – Ellis szórakozottan megpuszilta a felesége homlokát. – Mi van vacsorára?

– Igazi finomság. Szíriuszi vakondpecsenye. Az egyik kedvenced, ugye?

– Az. – Ellis a székre dobta a kalapját és kabátját. A szék összehajtotta és eltette őket. Ellis arcáról lerítt a töprengés. – Az jó lesz.

– Biztos, hogy nincs semmi baj? Nem vitatkoztál megint Pete Taylорral, ugye?

– Nem, dehogy – rázta a fejét bosszúsán Ellis. – Minden rendben, drágám. Ne kötekedj!

– Hát remélem is – sóhajtott Mary.

Másnap reggel várták.

Egyet lépett a Surranóban, és már látta őket. Egy kis csoport várakozott a vibráló szürkességben, akár a zselébe ragadt bogarak. Rángva, gyorsan mozogtak, karjuk-lábuk elmosódott. Igyekeztek magukra vonni a figyelmét. Vadul csipogtak szánalmasan halk hangjukon.

Ellis megállt és leguggolt. Próbáltak valamit átdugni az alagút falán, az elvékonyodott részen. Kicsi volt, olyan hihetetlenül kicsi, hogy alig látta. Egy szögletes fehér micsoda egy mikroszkopikus rúd végén. Buzgón figyelték, arcukat félelem és remény világította meg. Kétségbeesett, esdeklő remény.

Ellis elvette az apró, szögletes micsodát. Úgy lejtött a rúdról, akár a rózsa leszakadt szirma. Otromba ujjával elejtette, utána meg kellett keresnie. Az apró alakok ijedten nézték, ahogy hatalmas keze vakon tapogat az alagút padlóján. Végül megtalálta, és óvatosan felvette.

Írás? Túl kicsi volt. Pár apró sort vélt látni, de nem tudta elolvasni. Nagyon apró. Elővette a tárcáját, és gondosan bedugta két bankkártya közé az icipici micsodát. Aztán visszatette a tárcát a zsebébe.

– Később megnézem – ígérte.

Hangja dörögve visszhangzott az alagútban. Az apró lények rémülten szétszöktek. Éles, csipogó hangjukon visítózva menekültek, el a vibráló szürkéségtől, be a mögötte lévő homályba. Egy szempillantás alatt eltűntek. Akár a megriadt egerek. Ellis magára maradt. Letérdelt, és megpróbált átnézni a szürkéség elvékonyodott faltján, ahol azok álltak. Homályosan, torzán látott valamit. Egy tájat. Bizonytalanul. Nehéz volt kivenni.

Dombok. Fák és valami termés. De olyan parányi és homályos...

Az órájára pillantott. Jézus Mária, tíz óra! Talpra ugrott, és kisietett az alagútból New York izzó aszfaltjára.

Elkések. Felrohant a Terrai Fejlesztés lépcsőjén, végig a hosszú folyosón az irodájához.

Ebédidőben benézett a kutatólaborba.

– Helló! – köszönt Jim Andrewsnek, aki jelentésekkel és felszerelésekkel megrakva igyekezett valahová. – Van egy perced?

– Mit akarsz, Henry?

– Szeretnék kölcsönkérni valamit. Egy nagyítót. – Gondolkodott kicsit.

– Vagy inkább egy fotonmikroszkópot. Száz- vagy kétszázszoros erősségűt.

– Az semmiség. – Jim keresett neki egy kis mikroszkópot. – Üveglap is kell?

– Egy párat, légyszi.

A mikroszkópot magával vitte az irodájába. Az íróasztalán félretolta a papírokat, és odahelyezte. Biztos, ami biztos, a titkárnőjét, Miss Nelsont elküldte ebédelni. Aztán gondosan, óvatosan elővette tárcájából a parányi fecnit, és a két üveglemez közé tette.

Írás volt bizony. Csak éppen nem tudta elolvasni. Teljesen ismeretlen írás. Bonyolult, összefűzött kis betűk.

Törte a fejét, majd felvette a házi vidfont.

– A nyelvészeti osztályt kérem.

Egy pillanat múlva Earl Peterson jóindulatú arca jelent meg a képernyőn.

– Helló, Ellis! Mit tehetek érted?

Ellis habozott. Csak ügyesen.

– Earl, öreg haver, kérnék egy szívességet.

– Mondd csak! Egy régi cimborának bármit.

– Ott van nálatok az a... gép, ugye? Amivel nem terrai kultúrák dokumentumait fordítjátok le.

– Itt hát. Miért?

– Használhatnám? Elég furá úgy – hadarta –, van egy haverom a Centaurus VI-on, aki írt nekem, és... tudod... a centauri helyi szemantikai rendszert használja, és...

– A géppel akarsz lefordíttatni egy levelet? Persze, megoldjuk. Most az egyszer. Hozd csak le!

Levitte. Megkérte Earlt, mutassa meg, hogyan kell betáplálni a dokumentumot, és amikor a kolléga hátat fordított, betette a gépbe az apró anyagot. A lingvisztikai gép kattogott-kerregett. Ellis magában imádkozott, hogy a fecni ne legyen túl kicsi, le ne pottyanjon a gép karmantyúi között.

Pár pillanat múlva egy szalag kunkorodott elő a kimenő nyílásból. A szalag levált, és egy kosárba esett. A lingvisztikai gép azonnal más feladatra váltott, a TF különféle exportágainak fontosabb ügyeire.

Ellis reszkető ujjakkal sodorta ki a szalagot. A szavak ugráltak a szeme előtt.

Kérdések. Kérdéseket tesznek fel neki. Atyaég, kezd bonyolódni a dolog... Feszülten, az ajkát mozgatva olvasta a kérdéseket. Mibe keveredik? Válaszokat várnak tőle. Elvette tőlük a papírt, hazafelé biztosan várni fogják.

Visszament az irodájába, és megnyomta a vidfon gombját.

- Városi vonalat kérek.
- A vidéközpontos képe jelent meg.
- Igen, uram?
- A Szövetségi Információs Könyvtárat kérem. A Kulturális Kutatási osztályt.

Este valóban ott vártak rá, csak hogy nem ugyanazok. Különös: minden alkalommal más csoport. A ruhájuk is különbözött kissé. Más színű volt. És a háttérben a táj is változott némileg. A fák eltűntek; a dombok ugyan megmaradtak, csak más alakot öltöttek. Ködös szürkésfehérek. Talán hó?

Leguggolt. Gondosan eltervezte az egészet. A Szövetségi Információs Könyvtártól kapott válaszokat visszafordította a lingvisztikai géppel a kérdések nyelvére, a szerkezet azonban csak egy kicsit nagyobb papírra tudta leírni.

Ellis átpöccentette a papírgalacsint a szürke derengésen, akár egy üveg-golyót. A galacsin ledöntött hat-hét figurát, aztán legurult a dombról, amin álltak. Az alakok egy rettenetes pillanatig mozdulatlanok maradtak, majd eszeveszetten utána rohantak. Eltűntek világuk láthatatlan mélyén, Ellis pedig mereven talpra kászálódott.

- Hát ezzel megvolnánk – mormolta magában.

Csak hogy ezzel korántsem volt vége. Másnap reggel új csoport és új kérdések várták. Az apró alakok átdugták mikroszkopikus papírfecniijüket az alagút falának elvékonyodott részén, és reszketve vártak, amíg Ellis lehajolt, hogy tapogatva megkeresse.

Végül csak megtalálta. A tárcájába tette, és továbbment. Homlokráncolva lépett ki New Yorkban. Ez már komoly. Teljes állás lesz belőle, vagy mi?

Aztán elmosolyodott. Ilyesmiről még nem is hallott. A kis zsványok aranyosak a maguk módján. Parányi, feszült arcukat komoly aggodalom felhőzi. És rémület. Félnek tőle, nagyon félnek. De hát miért is ne félnének? Hozzájuk képest igazi óriás.

Eltöprengett a világukon. Milyen bolygó lehet az övék? Fura, hogy olyan kicsi. De a méret viszonylagos. Hozzá képest kicsi. Kicsi és tisztelettudó. Amikor a papírt átnyomták hozzá, félelmet, sóvárgást és reményt olvasott le róluk. Függnek tőle. Imádkoznak, hogy válaszoljon.

Ellis elvigyorodott. „Ez aztán a szokatlan munka!” – mondta magában.

– Ez meg mi? – kérdezte Peterson, amikor délben megjelent a lingvisztikai laborban.

– Tudod, kaptam még egy levelet a barátomtól a Centaurus VI-ról.

– Igen? – Gyanú suhant át Peterson képén. – Ugye nem ugratsz, Henry? Ennek a gépnek sok ám a dolga. Folyamatosan jön az anyag. Nem pocskolhatjuk az idejét...

– Ez elég komoly dolog, Earl. – Ellis megütögette a tárcáját. – Nagyon fontos ügy. Nem pletyka.

– Jó, ha te mondd... – Peterson intett a gépet működtető csapatnak. – Tommie, ez a pasas hadd használja a fordítót!

– Kösz – mormolta Ellis.

Megint végigment az egészen: lefordította a kérdéseket, majd a vidfonhoz vitte őket, és bediktálta a könyvtár személyzetének. Estére a válaszok eredeti nyelven, gondosan összehajtva a tárcájában pihentek. Ellis elindult a Terrai Fejlesztés épületéből, belépett a Surranóba.

Szokás szerint másik csoport várta.

– Itt van, fiúk – dörögte, és átpöckölte a papírt. Az dombról dombra gurult a mikroszkopikus vidéken, a kis emberek a maguk merev lépteivel utánaesiettek. Ellis érdeklődve, vigyorogva figyelte őket. És büszkén.

Nagyon iparkodnak, az biztos. Most már csak homályosan látta őket. Vadul távolodtak a derengéstől. Ezek szerint a világuknak csupán kis része érintkezik a Surranóval. Csak egy helyen, ahol a derengés elvékonyodik. Fürkészőn kémlelt át.

Most bontották szét a papírt. Hárman-négyen hajtogatták ki, és tanulmányozták a válaszokat.

Ellis büszkeségtől duzzadó kebelével ment tovább az alagútban, majd kilépett a hátsó udvarra. Nem tudta elolvasni a kérdéseiket, és amikor lefordított, nem tudott válaszolni rájuk. Az elsőt a lingvisztikai részleg végezte el, a többi a könyvtár dolgozói. Ellis ennek ellenére büszke volt. Mélyen a bensőjében melegség izzott. Az arc kifejezésük. Ahogy ránéztek, amikor látták kezében a válaszokat. Amikor megértették, hogy válaszolni fog a kérdéseikre. És ahogy rohantak a galacsin után. Ez mind olyan... kielégítő volt. Rohadt jó érzés.

– Nem rossz – mormolta, ahogy kinyitotta a háza hátsó ajtaját. – Egyáltalán nem rossz.

– Mi nem rossz, drágám? – Mary felkapta tekintetét a konyhaasztalról. Letette a magazint, és felállt. – Olyan... boldognak látszol! Mi történt?

– Semmi. A világon semmi. – Melegen szájon csókolta a feleségét. – Te is nagyon jól nézel ki.

– Jaj, Henry! – Mary belepirult. – De édes vagy!

Végignézett a feleségén a kétrészes, áttetsző műanyag ruhában.

– Klassz kis ruha van rajtad.

– Nahát, Henry, mi ütött beléd? Mitől vagy ilyen... feldobott?

Ellis elvigyorodott.

– Csak szeretem a munkámat. Tudod, semmi nem fogható ahhoz, ha büszke lehetsz a munkádra. A jól végzett munka öröme, tudod. Amire büszke lehetsz.

– Mindig azt mondtad, csak egy fogaskerék vagy a nagy, személytelen gépezetben. Egy senki.

– Változott a helyzet – jelentette ki határozottan Ellis. – Kaptam egy új... projektet. Új megbízást.

– Új megbízást?

– Információgyűjtés. Elég... kreatív.

A hét végére tetemes mennyiségű információt összegyűjtött nekik.

Elkezdett fél tízre munkába járni, így harminc egész percet nyert, hogy négykézláb guggolva átkémleljen a derengésen. Belejött, és elég jól látta őket, azt, hogy mit csinálnak mikroszkopikus kis világukban.

A civilizációjuk elég primitív volt, ez kétségtelen. Terrai mércével alig nevezhető civilizációnak. Amennyire meg tudta állapítani, szinte nem ismerték a tudományt és technikát; agrárkultúra, parlagi kommunizmus, monolitikus törzsi társadalom, amelynek nincs túl sok tagja.

Legalábbis egy adott időben nincs. Ezt nem értette. Ahányszor csak arra járt, mindig más csoport várta. Sosem volt ismerős arc. És a világuk is változott. A fák, a termény, a fauna. Az időjárás.

Másképp múlik az idő? Gyorsan, rángva mozogtak. Mint a felgyorsított videzalag. És az éles hangjuk. Talán ez az oka. Egy teljesen más univerzum, amelyben az idő egész struktúrája eltér.

Ahogy a feléje tanúsított viselkedésük is. Az első pár találkozás után elkezdtek áldozatokat hozni neki: elképzelhetetlenül apró, füstölt ételeket, amit tűzhelyen és nyitott téglakályhában sütöttek. Ha az orrát a szürke

derengéshez tette, halványan, de érezte az étel illatát. Finom volt. Erős és aromás. Fűszeres. Valószínűleg hús.

Pénteken magával vitt egy nagyítót, és azzal figyelte őket. Húst hoztak, bizony. Hangya méretű állatokat, leölni és megsütni; odavezették őket a tűzhelyhez. A nagyítóval látta az emberek arcát. Különös volt, erős és sötét, a tekintetük sajátos, határozott.

Persze felé csak egyféle arcukat mutatták, ami a félelem, tisztelet és remény keveréke volt. Jó érzés töltötte el tőle. Ezt a kifejezést neki tartogatják. Maguk között kiabáltak és vitatkoztak, néha dühösen verekedtek, barna köntösükben hemperegtek. Szenvedélyes, erős faj. Csodálta őket.

Amitől jobban érezte magát. Kívívni egy büszke, erős nép tiszteletét, az már valami. Nem voltak gyávák, nem ám!

Az ötödik alkalommal egy szép épületet talált. Templomfélét. A vallásos imádás helyét.

Neki építették! Igazi vallást kerítenek köré, ez biztos. Elkezdett kilencre munkába járni, hogy egy teljes órát tölthessen velük. A második hét közepére teljes rituálé fejlődött ki. Felvonulás, gyertyák, dalok vagy zsoltárok. Papok hosszú palástban. És a fűszeres áldozatok.

Bálványok viszont nem. Talán olyan nagy nekik, hogy nem is tudják kivenni az arcát. Próbálta elképzelni, hogy nézhet ki az ő oldalukról. Egy irdatlan alak tornyosul fölējük a sűrke ködfal mögött. Egy homályos lény, kicsit olyan, mint ők, mégis teljesen más. Egy másfajta lény. Nagyobb, de másképpen is más. És amikor beszél, az dörögve visszhangzik a Surrogóban. Ilyenkor még mindig elmenekültek.

Egy fejlődő vallás. Henry megváltoztatja őket. A jelenlétével és a vála-szaival, a Szövetségi Információs Könyvtárból nyert és a lingviztikai

géppel lefordított, helyes feleleteivel. Na persze az ő idejük szerint nemzedékeket kell várniuk a válaszokra. De mostanra már hozzászoktak. Vártak. Várták. Kérdéseket tettek fel, és pár évszázad múltán megadta nekik a választ, aminek nyilván jó hasznát vették.

– Atyavilág, hol jártál? – esett neki Mary, ahogy egyik este egy órával később ért haza.

– Dolgoztam – felelte Ellis lezseren, és levette a kalapját-kabátját. Ledobta magát a kanapéra. – Fáradt vagyok, nagyon fáradt. – Megkönynyebbültén sóhajtott, és intett a kanapé karfájának, hogy adjon neki egy whiskyt.

Mary odament.

– Henry, kicsit aggódom.

– Aggódsz?

– Nem lenne szabad ilyen sokat dolgoznod. Kicsit lazábban kéne vened. Mikor voltál utoljára szabadságon? Elutazni a Terráról. Ki a rendszerből. A legszívesebben felhívnám azt a Millert, és megkérdezném tőle, miért kell egy magad korú férfinak ennyit dolgozni...

– Magam korú?! – méltatlankodott Ellis. – Nem vagyok olyan öreg.

– Persze hogy nem. – Mary leült mellé, és szeretettel átkarolta. – De akkor se kéne ennyit vállalnod. Megérdemled a pihenést. Nem gondolod?

– Ez más. Te nem érted. Ez nem a régi nóta, nem jelentések, statisztikák meg a rohadt iktatás. Ez...

– Igen?

– Ez *más*, na. Most nem fogaskerék vagyok. Ez nyújt nekem valamit. Nem tudom elmagyarázni, de meg kell csinálnom.

– Ha kicsit mesélnél róla...

– Nem mondhatok többet, de nincs még egy ilyen a világon. Huszonöt éve dolgozom a Terrai Fejlesztésnek. Huszonöt éven át ugyanazok a jelentések újra meg újra. Huszonöt év... és sosem éreztem így magam.

– Na? – bődült el Miller. – Ne adja az ártatlant! Halljuk, Ellis!

Henry kinyitotta, majd becsukta a száját.

– Miről beszél? – Rémület fogta el. – Mi történt?

– Ne próbáljon nekem kertelni! – A vidképernyőn Miller arca szabályosan lila volt. – Azonnal az irodámba!

A képernyő elsötétült.

Ellis döbbenet ült az íróasztalánál. Lassan összeszedte magát, és reszketegen feltápáskodott.

– Atyaisten... – Erőtlenül törölte le a hideg verejtéket a homlokáról. Mindennek vége. Egy csapásra. Kába volt a sokktól.

– Valami baj van? – kérdezte Miss Nelson együtt érzően.

– Nincs. – Ellis zsibbadtan ment az ajtó felé. Megrendült. Mit tudott meg Miller? Jó ég! Lehetséges, hogy...

– Mr. Miller mérgesnek látszott.

– Annak.

Ellis vakon ment a folyosón, a feje kóválygott. De mérgesnek ám. Valahogy megtudta. De miért mérges? Mit érdekli? Jeges rémület fogta el. Rosszul áll a szénája. Miller a felettese, joga van elbocsátani. Talán valami hibát vétett. Talán megszegte a törvényt. Kihágást követett el. De mit?

Mit érdeklik Millert *azok*? Mit törődik velük a Terrai Fejlesztés?

Benyitott felettese irodájába.

– Itt vagyok, Mr. Miller. Mi a probléma?

A férfi dühösen meredt rá.

– Ez az ostobaság a rokonáról a Proximán.

– Úgy érti... a barátom a Centaurus VI-on?

– Maga... maga svindler! – Miller felpattant. – Azok után, amit a cég magáért tett!

– Nem értem – motyogta Ellis. – Mit...?

– Mit gondol, egyáltalán miért kapott Surranót?

– Tessék?

– Hogy *kipróbálja!* Hogy tesztelje, maga kancsal, vénuszi bűzgomba! A társaság nagylelkűen megengedte, hogy a piacra bocsátás előtt üzemeltesen egy Surranót, és maga mit csinál? Maga...

Ellis félelmén felülkerekedett a büszkeség. Végül is huszonöt éve van a TF-nél.

– Azért nem kell sértegetni. Ezer aranykreditet tettem le érte.

– Akkor lemehet a könyvelésre, és visszakérheti. Már utasítottam egy brigádot, hogy szereljék szét és hozzák vissza a Surranóját.

– De miért?!

– Miért? Még kérdi? Mert hibás. Mert nem üzemel szabályosan, azért.

– Miller tekintetében technológusi felháborodás lángolt. – Az ellenőrök egymérföldes lyukat találtak benne. – Az ajka lefittyedt. – Ne tegyen úgy, mintha nem tudná!

Ellis elcsüggedt.

– Lyukat? – krákkogta.

– Lyukat. Pokoli szerencse, hogy engedélyeztem az időszakos átvizsgálást. Ha az olyanokra számítunk, mint maga...

– Biztos? Nekem jónak tűnt. Probléma nélkül ideértem – habogott Ellis. – Én nem panaszkodtam.

– Nem, maga nem. Ezért nem kap másikat. Ma este ezért megy haza Röpkével. Mert nem jelentette a lyukat! És ha még egyszer megpróbálkozik hasonlóval...

– Honnan veszi, hogy tudomásom volt a... hibáról?

Miller a dühtől visszarogyott a székébe.

– Onnan, hogy naponta elzarándokolt a lingvisztikai géphez. Az állítólagos leveleivel a nagyanyjától a Betelgeuse II-n. Aki ugye nincs is. Ez is csalás. A Surranóban lévő lyukon át kapta a levelet!

– Honnan tudja? – kérdezte a sarokba szorított Ellis. – Talán hibás a Surranó. De azt nem tudja bizonyítani, hogy kapcsolat van a rosszul épített Surranó és a...

– A levél, amit a lingvisztikai géppel fordítottatott, nem terrai szöveg volt. Nem is a Centaurus VI-ról való. Nem is terrai rendszerből! Ősi héber szöveg. És azt csak egy helyről szerezhette, Ellis. Ne próbáljon kamuzni nekem.

– Héber! – hökkent meg Ellis. Falfehér lett. – Te jó ég... A másik kontinuum, a negyedik dimenzió... Az idő az, mi más... – Reszketett. – És a táguló univerzum. Az magyarázza a méretüket. És azt, hogy miért új csoportok, új nemzedékek...

– Így is eleget kockáztatunk ezekkel a Surranókkal, hogy más tér-idő kontinuumon vezet át az alagút. – Miller a fejét ingatta. – Maga minden lében kanál, tudta, hogy minden hibát jelentenie kell!

– Nem ártottam, ugye? – Ellis hirtelen rettentő ideges lett. – Örültek, sőt, hálásak voltak. Csak nem okoztam bajt...

Miller vonított a méregtől. Egy ideig csak járkált a szobában. Végül ledobott valamit az asztalra, Ellis elé.

– Bajt? Á, nem. Ezt nézze! Az Ősi Tárgyi Leletek Archívumából kaptam.

– Mi ez?

– Nézze meg! Összevettem vele a maga egyik kérdőívét. Pontosan ugyanaz. Az összes kérdés és válasz, mind ott van. Maga soklábú ganü-médészi dögbogár!

Ellis felvette és kinyitotta a könyvet. Ahogy olvasta, különös képet vágott.

– Atyavilág... Megtartották, amit adtam nekik. Összeszedték mind egy könyvbe. Minden szót. És néhány kommentárt is. Minden itt van. Szóval hatást tett rájuk. Továbbadták. Mind leírták.

– Menjen vissza az irodájába! Ma már látni sem akarom. A végkielégítési csekket a szokásos csatornán kapja meg.

Ellis transzban, izgatottságtól kipirulva fogta a könyvet, és az ajtó felé indult.

– Mr. Miller, ezt megtarthatom? Elvihetem?

– Persze, vigye... – eresztett le Miller. – Hazafelé olvasson! A Röpkén.

– Henry mutatni akar valamit – súgta Mary Ellis, és izgatottan megragadta Mrs. Lawrence karját. – Azt mondja neki, amit hallani akar!

– Amit hallani akar? – ismételte idegesen Mrs. Lawrence. – Miért, mit mutat? Remélem, nem valami élő...

– Nem, nem. – Mary a dolgozószoza ajtaja felé tolta. – Csak mosolyogjon! – Felemelte a hangját: – Henry, Dorothy Lawrence van itt.

Henry Ellis jelent meg a dolgozó ajtajában. Kissé meghajolt; egy méltóságteljes alak selyemköntösben, pipával a szájában, egyik kezében tőltőttal.

– Jó estét, Dorothy! – köszöntötte halk, tiszta hangon. – Befáradna egy pillanatra a dolgozószozámba?

– Dolgozószoza? – Mrs. Lawrence habozva lépett be. – Min dolgozik? Úgy értem, Marytól tudom, hogy valami nagyon érdekeset csinál most, hogy nincs a... Úgy értem, most, hogy itthon van. De nem árulta el, mi az.

Mrs. Lawrence tekintete kíváncsian járt körbe. A dolgozó tele volt kézikönyvekkel, térképekkel, állt benne egy hatalmas mahagóni íróasztal, atlasz, földgömb, bőrfotelek, egy hihetetlenül vén elektromos írógép.

– Édes istenem, milyen különös ez a sok régi holmi!

Ellis óvatosan levett valamit a könyvespolcra, és odanyújtotta.

– Apropó, pillantson bele!

– Mi ez? Egy könyv? – Mrs. Lawrence elvette a kötetet, és buzgón tanulmányozta. – Istenem, jó nehéz... – Elolvasta a hátulját, a szája mozgott közben. – Mit jelent? RéGINEK látszik. Milyen különös betűk! Életemben nem láttam még ilyet. *Szent Biblia*. – Felnézett. – Mi ez?

Ellis halványan mosolygott.

– Nos...

Leesett a tantusz, Mrs. Lawrence sóhajtott.

– Édes istenem, csak nem maga írta?!

Ellis mosolya helytelenítő pirulássá vált. A szerénység színe.

– Csak egy kis semmiség, amit összedobtam – mormolta közömbösen.
– Az első. – Elgondolkodva forgatta a tollat. – És ha most, ha megbocsát, folytatnom kell a munkámat...

Pék Zoltán fordítása